

Lunds universitet
Statsvetenskapliga institutionen
vt 2007

STV07

Handledare: Martin Hall

Kinesisk modernisering

Et studie af økonomisk udvikling og deltagelsesdiktatur

Mads Hove
Marie Dørup Olesen

Abstract (Kandidatuppsats 41-60 p.)

In this thesis, we analyse the effects of economic development on democracy in China. The theory of modernization is challenged by the fact of China's positive economic development combined with the lack of democracy. On the theoretical side the focus is both based on an economic and civilisational approach. On the empirical side, the analysis has been based on qualitative interviews with certain key persons from NIAS and The Danish Ministry of Foreign Affairs, who have relevant information and knowledge about China and Chinese relations. Furthermore, quantitative empirical data and index has been collected from Freedom House and UN.

We present a biased analytic framework that captures both theory by James Robinson, Xiaming Huang and Dieter Senghaas. The application of techniques adopted from best-practice modernisation theory shows no evidence that economic development has a causal effect on democracy or that economic development influences the likelihood of democracy. More likely, the modernisation theory shows that modernisation is path dependent when it comes to the matter of developing democracy in China.

Keywords: China, Civilisation, Democracy, Economic development, Modernization

1.0 INTRODUKTION	5
1.2 PROBLEMFOMULERING	6
1.3 BEGREBSAFKLARING	6
2.0 TILGANG, METODE OG DESIGN	7
2.1 EN KRITISK REALISTISK TILGANG	7
2.2 METODE	9
2.3 OPGAVEDESIGN	11
3.0 TEORETISK TILGANG TIL FORHOLDET MELLEM ØKONOMISK UDVIKLING OG DEMOKRATI	13
3.1 ROBINSON'S MODEL	14
3.2 ANDRE ÅRSAGER TIL REGIMESKIFT DER BØR NÆVNES	17
OPSUMMERING	18
4.0 ANALYSEDEL 1	19
4.1 ØKONOMISK UDVIKLING FØRER TIL ØGET ØNSKE OM MEDINDFLYDELSE?	19
4.2 STYRETS LEGITIMITET	20
4.3 DEN KINESISKE ELITEHARMONI OG DELTAGELSESDIKTATUR	21
4.4 DE DEMOKRATISKE MULIGHEDER IFØLGE MODELLEN?	23
5.0 TEORETISK TILGANG TIL CIVILISATIONSUDVIKLING OG MODERNISERING	25
5.1 XIAMING HUANG	25
5.2 DIETER SENGHAAS	26
OPSUMMERING	28
6.0 ANALYSEDEL 2	29
6.1 KINESISK MODERNISERING OG GLOBALISERING	29
6.2 KINESISK MODERNISERING OG INTERN PLURALITET	30
6.3 NORMBASEREDE VANER OG INSTITUTIONELLE REGLER	31
6.4 CIVILISATIONSUDVIKLING - EN SPECIFIK KINESISK CIVILISATION ELLER KINA SOM EN CIVILISATION PÅ ET SPECIFIKT UDVIKLINGSNIVEAU?	31
6.5 DEN KINESISKE MODERNISERING: DELTAGELSESDIKTATUR	32
7.0 DISKUSSION	34

7.1 CIVILISATORISK OG ØKONOMISK SAMMENHÆNGE?	34
7.2 DET KINESISKE PARADOKS	35
7.3 FINDES SVARENE I CIVILISATIONEN?	36
7.4 HAR TEORIEN VÆRET FORKLARINGSDYGTIG?	37
8.0 KONKLUSION	39
<hr/>	
9.0 REFERENCER	40
<hr/>	
BILAG	42
<hr/>	
BILAG 1: REFERAT AF INTERVIEW MED JONAS PARELLO PLESNER OG MADS THOUDAL KJELDSSEN, UM	42
BILAG 2: REFERAT AF INTERVIEW MED NIS HØYRUP CHRISTENESEN, NIAS	46
BILAG 3: INTERVIEWGUIDE	50
BILAG 4: FREEDOM HOUSE	51
BILAG 5: THE ECONOMIST INTELLIGENCE UNIT'S INDEX OF DEMOCRACY (UDDRAG),	52
BILAG 6: GDP ANNUAL RATE OF GROWTH (WORLD BANK ESTIMATES)	53

1.0 Introduktion

Moderniseringsteoriens grundlæggende udgangspunkt består i, at der er én proces, som fører til modernisering. Moderniseringen består af en gradvis differentiering og specialisering af sociale strukturer, der kulminerer i en politisk separation af politiske strukturer, udskilt fra andre strukturer, der gør demokrati mulig (Geddes, 1999). Den specifikke kausale årsagskæde består endvidere af industrialisering, urbanisering, uddannelse, kommunikation, mobilisering og politisk indarbejdelse, sammenhængende med nogle andre faktorer, herunder en progressiv akkumulation af sociale forandringer, der gør et samfund klar til dets akkumulation, nemlig demokratisering (Przeworski & Limongi, 1997). Tilmed foreskriver moderniseringstesens, at frihedsgraderne for det enkelte individ vil blive større som følge af ovennævnte mekanismer.

Moderniseringsteorien er som alle andre teorier en Webersk idealmodel og en abstraktion af virkeligheden. Vores afhandling omhandler sammenhængen mellem den økonomiske udvikling og demokrati set i lyset af udviklingen i Kina. Efter mange års studier og observationer i et akademisk perspektiv, er det ofte blevet konkluderet, at der er en korrelation mellem udviklede økonomiske nationer og demokrati. Årsagerne hertil kan være mange. Det interessante er imidlertid, at sammenhængen mellem økonomisk udvikling og udviklingen af demokrati ikke ses i Kina, på trods af at Kina's BNP har været progressivt stigende siden 1978 (Bilag 6), grundet de økonomiske reformer der blev foretaget samme år (Bilag 2). Vi vil i nærværende opgave, søge at påvise årsager til, at Kina ikke har gennemgået en demokratiseringsproces endnu.

Moderniseringen kan være en grund til demokratiets opståen, og er derfor relateret til økonomisk udvikling. Moderniseringstesens foreskriver, at hvis hidtil uudviklede nationer bliver så rige som andre økonomisk avancerede nationer, er det meget sandsynligt, at de vil blive politiske demokratier (O'Donnell, 2002). Demokrati er med andre ord, ifølge moderniseringstesens, noget der udvikles endogent, når den enkelte nation opnår et vist niveau af udvikling. En demokratisk udvikling som følge af en den økonomiske udvikling har ikke, som moderniseringstesens foreskriver, været en del af udviklingen i Kina, der stadig kategoriseres som et autoritært regime (Bilag 4 og 5).

Dette leder os frem til følgende problemformulering:

1.2 Problemformulering

Hvorfor har den økonomiske vækst i Kina ikke været efterfulgt af demokrati?

1.3 Begrebsafklaring

Idet de fire begreber, demokrati, økonomisk vækst, civilisation og modernisering er omdrejningspunkter for vores afhandling, vil vi indledningsvist præsentere vores forståelse af de fire begreber:

Demokrati defineres som værende pluralistisk. Et pluralistisk demokrati opererer gennem organiserede grupper og interessers kapacitet, der formulerer de forskellige krav og sikrer regeringens tilbagemeldinger.

Økonomisk vækst definerer vi i udgangspunktet som en stigning i BNP. Kina's BNP har været stærkt stigende siden 1978, hvilket fremgår af vedlagte bilag (Bilag 6). Økonomisk vækst forbinder vi endvidere som en samfundsmæssig faktor, der fører til udvikling, der er strukturændrende og giver potentiale til fænomener der er med til at forme strukturerne.

Civilisation forstås i denne afhandling som et system af regler og vaner, hvis formål er at facilitere menneskelig orden i nogle givne omgivelser.

Modernisering optræder både teoretisk og empirisk i vores afhandling ofte divergent. Moderniseringen skal i opgaven opfattes som noget lineært. Udviklingen af en lang række faktorer er ofte gensidigt afhængige, hvilket vil sige, at hvis et punkt udvikles, har dette spillover-effekt på et andet område. Modernisering defineres som en tendens der indeholder både økonomisk og civilisatorisk udvikling.

2.0 Tilgang, metode og Design

Vi vil i dette afsnit redegøre for vores tilgang og metode til besvarelse af den stillede problemformulering. Afsnittet vil således indeholde en kort redegørelse for den kritiske realisme, der danner det videnskabsteoretiske grundlag for denne opgave. Herefter vil vi beskrive vores konkrete metode og dennes sammenhæng med den kritiske realisme, inden vi afslutningsvist diskuterer vores videnskabsteoretiske udgangspunkt og metodiske valgs betydning for opgavens udformning og konklusion.

2.1 En kritisk realistisk tilgang

Den kritiske realismes ontologi bygger på Roy Bashkars svar på spørgsmålet om, hvordan verden må se ud, for at forskning skal være mulig som disciplin. Her forklarer Bahskar verden ud fra tre ontologiske domæner: Det empiriske, det faktiske og det reale domæne.

Det empiriske domæne rummer, det vi dels intuitivt og dels det vi gennem vores bagage erfarer som personer. Det er igennem erfaringer, vi skaber ny viden. Viden om verden kan komme til udtryk som nye begreber, hypoteser, teorier osv. Vores empiriske erfaringer, er erfaringer af en faktisk verden, der eksisterer.

Dette leder os videre til *det faktiske domæne*. Det faktiske domæne består af alverdens fænomener, som eksisterer uafhængigt af vores erfaringer (på det empiriske domæne) af dem. På det faktisk domæne eksistere således også fænomener, vi ikke er bekendt med. Verden erfares forskelligt af forskellige personer på forskellige tidspunkter i forskellige kontekster. Som kritisk realist erkender man derfor, at ikke alt kan erfares. Verden er mere kompleks, end vi kan erfare og det værende er altså andet og mere end det empiriske og det faktiske domæne.

Det tredje domæne i den kritiske realismes ontologi, *det reale domæne* består af ikke observerbare strukturer, kræfter og mekanismer, som har tendens til at konstituerer fænomener på det faktiske domæne. Det er ifølge Bashkar og kritiske realister disse strukturer, kræfter og mekanismer på det reale domæne, som videnskaben skal søge at opnå viden om.

Den kritiske realismes samlede ontologi, hvor det værende består af strukturer, kræfter og mekanismer på det dybereliggende reale domæne, som har tendens til at konstituere fænomener på det faktiske domæne, der erfares af mennesker på det empiriske domæne illustreres ved hjælp af figur 1.

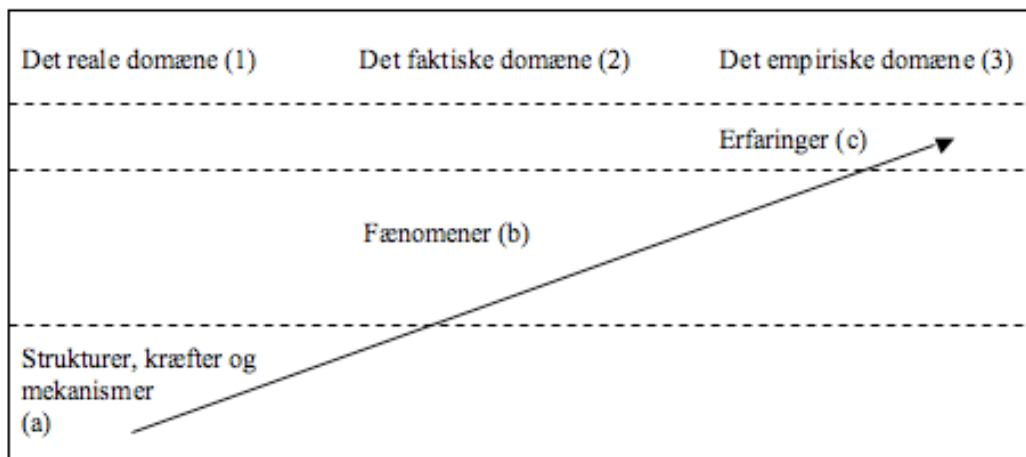


Fig. 1.1 Den kritiske realismes samlede ontologi (kilde: Nygaard, 2005, p.52)

Ifølge Bashkars kritiske realistiske epistemologi erfarer vi ikke verden 1:1. Verden (a1+b2) og vores viden om verden(c3) er per definition ude af fase med hinanden og der kan derfor i samfundsvidenskaberne ikke opstilles kausale forklaringer i lukkede systemer. Vores erfaringer er som nævnt afhængige af person, tid kontekst osv. Fænomenerne samt de strukturer kræfter og mekanismer, der har tendens til at konstituerer fænomenerne og vores erkendelse af fænomener ved hjælp af teorier, begreber osv., er derfor ude af fase med hinanden.

Fænomener på det faktiske domæne besidder diverse kausale potentialer, der er forskellige fra fænomen til fænomen. Selvom disse eksisterer, er det dog ikke ensbetydende med, at de aktiveres. Dette er betinget af mekanismer, både mekanismer knyttet til det specifikke fænomen og betingelser, der også kan tænkes at påvirke på det faktiske domæne, selv om disse udgør mekanismer knyttet til et andet fænomen. Et eksempel kunne være, at der sker tendenser på demokratiske processer i kinesiske institutioner, men hvis denne tendens undertrykkes og ikke indtræder i en videre kausalitetskæde aktiveres de demokratiske processer ikke.

Opgaven tager udgangspunkt i en multikausalitetsforståelse, der adskiller sig fra positivismens empiriske regelmæssighedsopfattelse. Det er ikke på samme måde muligt eller ønskværdigt at opstille lovmæssigheder, da det ikke er muligt at forudsige, hvorledes mekanismer vil påvirke og om påvirkning overhovedet vil finde sted. A fører altså ikke med sikkerhed til B (Buch-Hansen et al 2005: 26). Det underbygger påstanden om, at det kun er muligt at sige noget om det konkrete sammenfald af begivenheder.

2.2 Metode

Med en kritisk realistisk tilgang mener vi, at videnskab forbundet med en bevægelse fra det empiriske domæne til det reale domæne, hvor man forsøger at forklarer fænomener på samfundsoverfladen ved hjælp af uobserverbare mekanismer, kræfter og strukturer.

Til at foretage denne bevægelse lader vi os inspirere af Nygaards kritisk realistiske femtrins metode. De fem trin er: 1) Klarlæggelse af målet med forskningen, 2) lokalisering og intuitiv karakteristik af fænomenet, 3) empiriske erfaringer af fænomenet, 4) retroduktion af de konstituerende mekanismer og 5) præsentation af hypotetisk konklusion vedrørende konstituering af fænomenet.

Med et kritisk realistisk udgangspunkt er det klart, at den viden, vi frembringer, afhænger af vores erfaringer, valg og fortolkninger af teori og empiri. Det vil sige, at vores analyse og konklusioner om strukturer, kræfter og mekanismer, der har haft tendens til at konstituere den kinesiske styreform, hvor meget de end bidrager til forståelse af denne, per definition er ude af fase med det faktiske og det reale domæne.

1)

Formålet med vores forskning fremstilles i vores introduktion og ved vores problemstilling. Vi stiller i vores opgave spørgsmålet: Hvorfor har den økonomiske udvikling i Kina ikke medført en udvikling af et demokrati? Hermed tager vi udgangspunkt i en erfaring, der viser, at den økonomiske udvikling i Kina ikke er blevet fulgt af udviklingen af demokrati. Det, vi ønsker at undersøge i den henseende, er de strukturer, kræfter og mekanismer på det reale domæne, som har haft tendens til at konstituere den kinesiske styreform og dermed den manglende udvikling af et pluralistisk demokrati.

2)

Vores lokalisering og intuitive karakteristik af det forhold, at Kinas økonomiske udvikling ikke har medført en tilsvarende demokratisk udvikling, har taget sit udgangspunkt i vores bagage som værende samfundsvidenskabelige studerende med stor interesse i spørgsmål vedrørende demokrati og civilisation.

Konkret har lokaliseringen af denne opgaves problemstilling været forbundet med deltagelse i kurserne "the west and the rest" og "comparative democratization" på Lunds Universitet. De konkrete begreber, data og teorier, som har fungeret som transitive objekter, har været kvantitative data om BNP udvikling og demokrati udvikling fra henholdsvis FN og Freedom House og The economist intelligence unit of democracy. Endvidere gør vi brug af teoretiske perspektiver fra Geddes, Robinson, Huang og Senghaas, til at skabe forståelse af det fænomen, vi undersøger og målrette vores indsamling af primær kvalitativ empiri.

3)

Vores empiriske erfaringer af fænomenet består i to kvalitative interviews med relevante ressourcepersoner. Med udgangspunkt i den kritiske realisme er sekundær empiri hovedsageligt brugbart i lokaliseringsfasen, da skabelsen af ny data er grundlæggende for at skabe forståelse for ukendte sider af et fænomen og dets konstituering. Dette har vi søgt at gøre med interviews med Jonas Parello-Plesner og Mads Kjeldsen, der er henholdsvis teamleder og fuldmægtig i det danske udenrigsministeriums asiengruppe¹ samt Nis Højrup Christensen, der er forskningsassistent ved Nordic Institute for Asian studies.

Vi har som grundlag for vores interviews udformet en interviewguide(Bilag), hvorigennem vi har ønsket at sikre, at vi opnår et overblik over den erkendelse af fænomenet, som har kunnet bidrage til besvarelse af vores problemformulering. Helt konkret har interviewguiden netop taget udgangspunkt i nogle overordnede erkendelsesspørgsmål, som har formet nogle forskningsspørgsmål, som igen har haft, hvad vi kalder konkrete interviewfikspunkter.

Vi har haft en semistrukeret tilgang til de konkrete interviews, hvilket betyder, at vi ikke har fulgt vores interviewguide slavisk. Dette skyldes både, at vores interviewpersoner som beskrevet har forskellige forankringer, samtidigt med at vi finder, at det semistrukerede

¹ Jonas Parello-Plesner og Mads Kjeldsen har deltaget som vidensressourcer og ikke som officielle repræsentanter for udenrigsministeriet.

interview giver bedre mulighed for både at følge en samtales naturlige forløb, og få spurgt ind til og uddybet vigtige pointer.

Vores bearbejdning af interviewene har bestået i produktion af referater af de 2 interviews indeholdende nøglecitater. Dette har vi valgt dels af ressourcemæssige årsager(tid), og dels fordi vi mener, at referater giver en god forståelse ikke bare af det konkret sagte; men også af selve interviewsituationen. Vi er dog fuldt bevidste om, at produktion af referater i sig selv er en *bearbejdning*, hvori i vores fortolkning indgår.

4)

Jævnfør den kritiske realisme epistemologi mener vi, at det er umuligt at undgå at bringe sin forforståelse i spil i en analyse(Buch-Hansen & Nielsen, 2005), hvorfor vi vil understrege, at vi løbende har sat vores forforståelse i form af teori, sekundær empiri, tidligere erkendelse i spil i analysen af vores empiri. Dette betyder, at både primær empiri i form af interviewpersonernes udsagn og vores forforståelse har konstitueret den viden, der igennem en abduktiv analyse danner grundlag for projektets konklusioner.

5)

Forskning skal præsenteres som hypotetiske konklusioner. Hvis de hypotetiske konklusioner vinder accept hos forskere og praktikere, har man igangsat en proces, hvor de hypotetiske konklusioner kan fungere som transitive objekter til skabelse af ny viden(Nygaard, 2005).

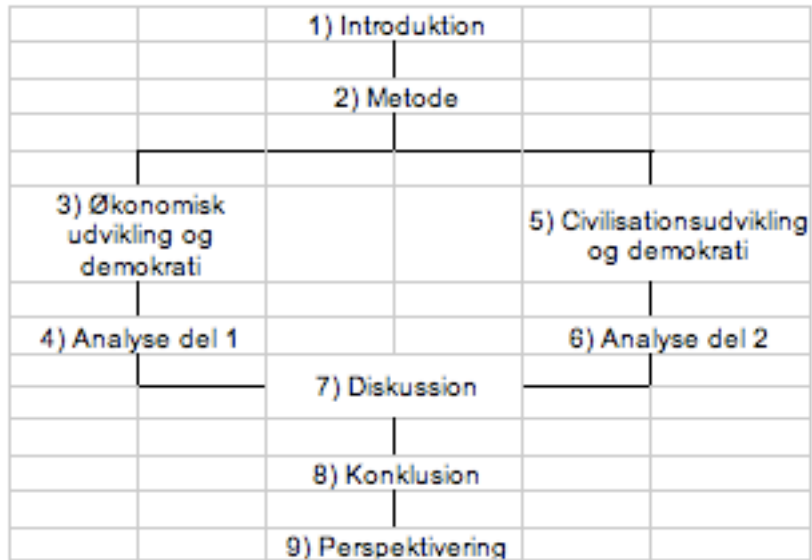
Vi præsenterer vores hypotetiske konklusioner om konstitueringen af det fænomen, der består i stor økonomisk udvikling og manglende demokratisk udvikling i Kina i denne opgave, som præsenteres for vejleder, censor og medstuderende samt vores interviewpersoner. Ligeledes forventer vi at præsentere nogle vores konklusioner i henholdsvis tidsskriftet ”Ræson.”

2.3 Opgavedesign

Denne opgaves design er selvfølgelig forbundet med vores forskningsproces. Tilgængelighed og læsevenlighed har også været vigtige parametre i vores opgavedesign. Dette har især haft betydning for opgavestrukturen i forbindelse med teoripræsentation og analyse. Vi har valgt at opdele vores teori præsentation og analyse i to sidestillede forløb, hvor vi først præsentere vores teori vedrørende økonomisk udvikling og demokrati med dertil hørende analyse,

hvorefter vi præsenterer opgavens teoretiske perspektiv på civilisationsudvikling og demokrati med dertilhørende analyse. De to analyser sammenkædes og diskuteres i et diskussionsafsnit inden vi fremkommer med vores konklusion og perspektivering.

Vores opgavedesign illustreres i figur 2



3.0 Teoretisk tilgang til forholdet mellem økonomisk udvikling og demokrati

I det følgende afsnit præsenteres teorien, som består af Robinson model. Teorien er med til at forklare, hvorfor Kina ikke har gennemlevet regimeskift fra diktatur til demokrati, som følge af Kina's økonomiske udvikling sammenholdt med tesen om modernisering. Eftersom tesen, om at efter økonomisk udvikling følger demokrati, primært er baseret på empiriske og komparative studier, kan Robinson's model være med til at forklare, hvorfor nogle økonomier ikke gennemlever denne udvikling, herunder især Kina.

Sammenhængen mellem demokratiske regeringer/parlamerter og økonomisk udvikling blev empirisk etableret og "bevist" tilbage i 1973. Forbindelsen mellem regime type og økonomisk vækst har vist sig at være af signifikant betydning i forbindelse med regimeudvikling (Geddes, 1991). Resultaterne kan være en udfordring til moderniseringsteorier grundet antallet af empiriske forekomster. Af figur 3 fremgår modernisering teorien. Forholdet mellem økonomisk udvikling (horisontal akse) og sandsynligheden for demokrati, er ikke lineær – den tager form af 'S', som vi forventer, når den afhængige variabel er en sandsynlighed rangerende mellem nul og et. Figuren kan være med til at forklare og fortolke både standard observationer og tilfælde, der er af mere kompleks karakter.

Blandt nationer over et bestemt niveau af udvikling er sandsynligheden for demokrati tæt på 100 %, hvilket er konsistent med mange tidligere resultater. Sandsynlighed for autoritære styre er ligeledes 100 % ved den lave tærskel. Det midterste felt er imidlertid interessant. Her er sandsynligheden for demokrati 50 %, og nationer i dette felt vil kunne variere mellem forskellige typer regimer. I denne gruppe af lande, som altså både kan udvikle sig til demokrati såvel som autoritære regimer, er regime skift hyppigst. Det er også i denne gruppe, at menneskelige valg og pludselige begivenheder/hændelser har størst mulighed for at påvirke outcomes, også kaldt critical junctures. Fordi de underliggende strukturer ikke er balancerende og stabile, er de mere påvirkelige.

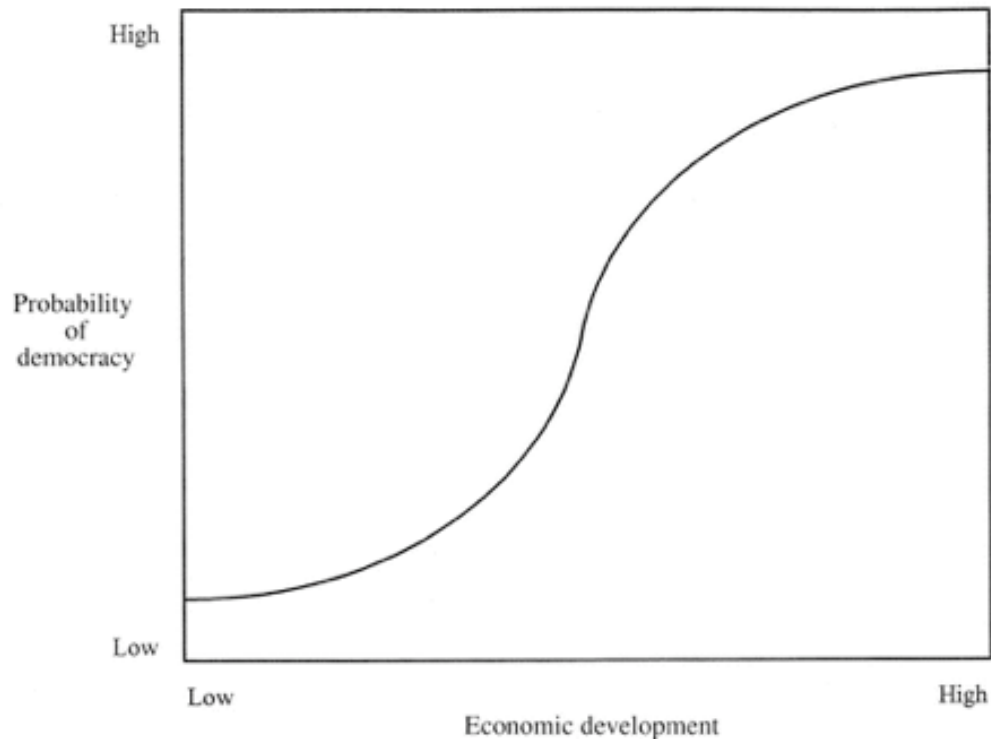


Fig. 3.1, Moderniseringstese (kilde: Geddes, 1999, p.118)

3.1 Robinson's model

Den moderne verden har været dominerende af to tendenser. Den ene tendens består i det faktum, at indkomst per capita har været markant stigende siden 1800 tallet. Den anden tendens består i, at samtidig med velstandsforøgelsen, blev sandsynligheden for demokrati mere hyppig. Som tidligere anført er der bred enighed om, at der må være kausale forklaringer for sammenhængen mellem demokrati og veludviklede økonomiske lande med befolkninger med en høj indkomst per capita. Vi vil kun koncentrere os om kausaliteten fra økonomisk udvikling til demokrati. Økonomisk udvikling og demokrati korrelerer, men vi vil undersøge hvorvidt det er kausalt forbundet med Kina som Case. Vi vil bl.a. bruge Robinson's model til at forklare, hvorfor Kina ikke har opnået demokrati som følge af stærk økonomisk fremgang.

Modellen lægger vægt på, at det er et form for pres, der er årsag til demokratisk udvikling. Dette pres kan være såvel internt som eksternt, herunder eksempelvis et krav fra omverdenen eller befolkningens krav om folkestyre. Ifølge Robinson er en ikke-demokratisk nation, en nation der er styret af en elite. Endvidere beskriver Robinson udemokratiske samfund som værende det samme som diktaturer. Samfundet består her af en elite og en befolkning. I Kina

er nationen og samfundet styret af det elitistiske kommunist parti, som både har magt over militæret og parlamentet.

Befolkning er et flertydigt begreb, men i dette tilfælde er kernen blot, at befolkningen ikke har stemmeret i diktaturet, og at befolkningen har stor andel i Kina's økonomiske fremgang. Dvs. at befolkningen spiller en altafgørende rolle for Kina's økonomiske fremgang samtidig med, at befolkningen ikke har demokratiske rettigheder og ikke har indflydelse, når der skal træffes afgørende beslutninger. Selvom eliten har magten den dag i dag, kan denne magt blive udfordret af befolkningens kollektive aktioner. Dette kan ske gennem oprør, demonstrationer, strejker, og i svære tilfælde, revolution. Eliten kan respondere på sådanne trusler ved at give politiske indrømmelser af forskellig art.

En eventuel håndtering og løsning af befolkningens kollektive protest af den ene eller den anden art vil være kortsigtet, grundet at løsningen vil være 'dag til dag' præget, samtidig med at der vil være mulighed for revolution den ene dag, og næste dag er muligheden måske væk. Eliten er bevidst om denne risiko og er derfor i et vist omfang indstillet på at give indrømmelser over for befolkningen, når denne – på den ene eller den anden måde – lufter sin utilfredshed; men er ikke indstillet på at give flere indrømmelser, end der er nødvendigt for at bringe den kollektive utilfredshed til ophør

Hvis indrømmelserne ikke er troværdige, vil disse ikke bringe befolkningens protester til ophør. I et sådan tilfælde kan den regerende elite, ifølge Robinson, handle på to måder: enten intensivere undertrykkelsen af befolkningen og således bruge tvang i højere grad end indrømmelser eller eliten kan afgive magten (og lade nationen demokratisere).

For at finde ud af, hvornår disse muligheder opstår og for at undersøge omstændighederne under hvilke demokrati udvikles, er figur 4 inddraget. De politiske indrømmelser kunne være af forskellig art, afhængig af befolkningen og elitens divergerende præferencer.

På den horisontale akse ses omfordelingen af goder i dag, valgt af eliten, og på den vertikale ses omfordelingen i morgen som lovet af regeringen og som forventet af befolkningen. Omfordelingen er som bekendt et gode for befolkningen og derfor er nytte-værdien stigende i toppen af figuren. Et idealtypisk middelmådigt udgangspunkt, er tegnet ind i figuren U_c . Denne viser kombinationen af indeværende og fremtidig omfordeling, der giver befolkningen et vis niveau af nytte. For eliten er omfordeling ikke et gode, og ud fra det rationale betyder det, at jo flere goder befolkningen har, jo mindre har eliten. Sammenfattende betyder dette, at

elitens nytte er større, jo tættere udgangspunktet er på det oprindelige, nemlig diktatur. U_e er gennemsnitskurven for eliten. De to kurver er standard udgangspunkter for aftagende marginalrater af substitution mellem omfordeling af i dag og omfordeling af i morgen. Grunden til deres modsatte hældning, skal som anført ses ud fra det, at omfordelingen er et gode for befolkningen og et onde for eliten.

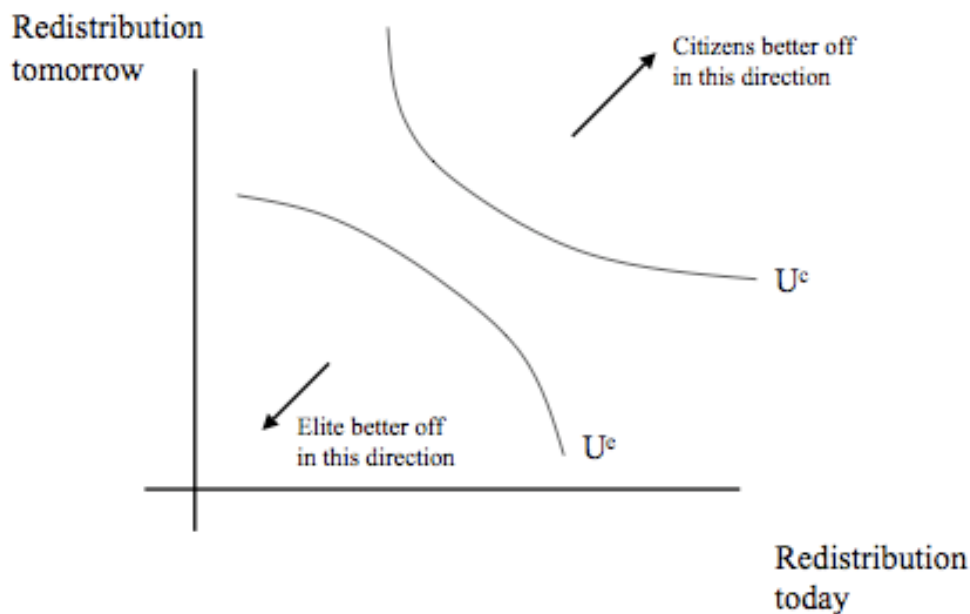


Fig. 3.2, Præferencer over omfordelingen (kilde: Robinson, 2006, p.506)

Befolkningens mulighed for at foretage kollektive aktioner indebærer en 'revolutions restriktion', hvilket betyder, at eliten er nødsaget til at levere et bestemt niveau af nytte for at undgå revolution. Kurven er kaldet U_r i figur 5. Kurvens position er styret af mange faktorer. Hvis der eksempelvis er en ideologisk skepsis blandt befolkningen og en utilfredshed over de diktatoriske tilstande, er eliten tvunget til at tilvejebringe mere omfordeling for at undgå uroligheder og kollektive sammensværgelser – eliten må nødvendigvis give det, befolkningen mener, de fortjener. Dette betyder, at U_r kurven er længere fra det diktatoriske udgangspunkt og nødvendigvis sværere at acceptere fra elitens side. Men U_r er nødvendig for eliten, hvis magten skal bevares. Med andre ord er U_r et kompromis. De politiske indrømmelser, som politikerne ville komme med, afhænger af den politiske situation generelt. CC er kombinationen af omfordeling i dag og omfordeling i morgen, som eliten lover, og som befolkningen forventer og finder rimelig. Idags omfordeling er altså maksimum for, hvad eliten kan tilbyde, men svarer samtidig til den mængde omfordeling, befolkningen gerne vil

have netop i dag. T_c er mængden af omfordeling, som befolkningen skulle have, hvis de selv bestemte og havde magten til at gøre det. Grunden til at der er denne afvigelse, mellem det eliten kan tilbyde, og det befolkningen ville kunne tilbyde, er, at eliten ikke kan tilbyde dette i morgen. Hvis eliten kunne, ville CC toppen korresponderer med T_c på den vertikale akse. Imorgen er truslen om revolution måske væk, og derfor er maksimum af omfordeling som eliten kan tilbyde mindre end T_c , hvilket er kaldet T_{max} . Jo mindre troværdighed eliten har, jo lavere er T_{max} sammenholdt med T_c . Spørgsmålet er, hvornår CC krydser det øverste af U_r . Hvis CC krydser det øverste af U_r , er der et troværdigt niveau af omfordeling i dag, der kan give befolkningen U_r (dvs. en ubestemt mængde af omfordeling af goder, afhængig af det befolkningen forventer), og vil derfor holde eliten ved magten. Eliten vil derfor sørge for, at mængden af omfordeling er svarende til befolkningens tilfredsstillelse og holde revolution i stadig restriktion, sagt med andre ord, holde truslen om en eventuel revolution i skak. Den optimale situation er T^* i dag og T_{max} i morgen.

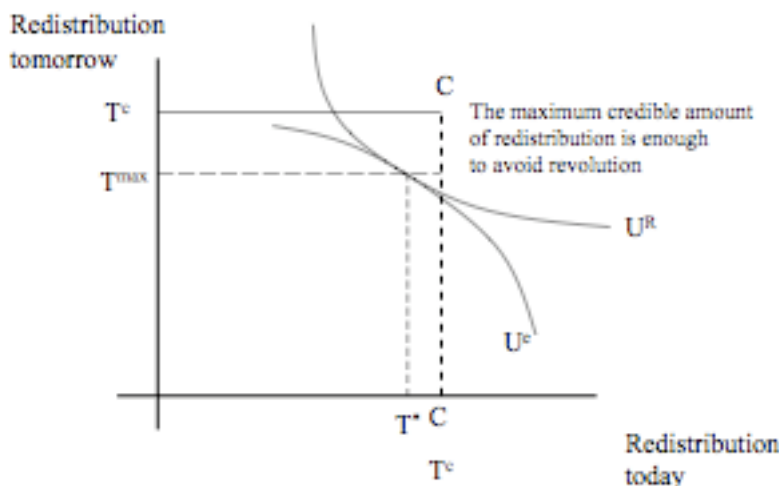


Fig. 3.2, Når revolutionen holdes i skak (kilde: Robinson, 2006, p.507)

3.2 Andre årsager til regimeskift der bør nævnes

Teorien er naturligvis en abstraktion af virkeligheden. Den kan nødvendigvis ikke anvendes i alle tilfælde og er kun med til at forklare visse faktorer i sammenhængen mellem økonomisk

udvikling og demokrati. Sammenfattende kan det siges, at der kan være flere forskellige årsager til en overgang fra diktatur til demokrati.

Der er også bred enighed om, at ringe økonomisk styring forøger sandsynligheden et autoritært styres sammenbrud. Mange kvantitative studier støtter disse studier, herunder Przeworski & Limongi (1997).

Der findes sjældent en overgang/udvikling vis begyndelse ikke er konsekvensen, direkte eller indirekte (O'Donnel, 2002). Skiftet i et regime kan være begrundet fra 'neden' - det vil sige fra én eller flere dele af befolkningen (Collier, 1997). Endvidere kan skiftet forklares ud fra en elite tilgang, hvor det primært er enten den økonomiske, kulturelle eller politiske elite, der ønsker demokrati. Befolkningen har i disse tilfælde ikke været den afgørende faktor, selvom befolkningsmobiliseringer har fundet sted (Collier, 1997). En anden årsag til udviklingen hen imod demokrati er pagter eliten iblandt. Pagter kan defineres som aftaler mellem egentlig stridende eliter, der etablerer enighed om policy valg på områder af gensidig interesse grupperne imellem (I.e. erhverv og stats). Et andet argument består i, at 'stærkere' regimer er i stand til at samarbejde i regime overgange, hvilket betyder, at den enkelte nation er i stand til at styre outcome af regime type til fordel for styret selv. Eksempelvis har militære regeringer, der hidtil har styret effektivt, været i stand til at bevare en stærk kontrol gennem embedsmænd og politi i policyprocessen.

Opsummering

Sammenfattende kan følgende, i henhold til Robinson's model, sige noget om, i hvilke situationer demokratisk udvikling er sandsynlig:

Når der er tilstrækkelig social uro i et ikke demokratisk regime og uroen ikke kan undertrykkes gennem politiske indrømmelser og tilskyndelser til politiske tiltag, der imødekommer befolkningens ønsker. Der skal altså være visse mekanismer, i henhold til kritisk realisme, der kan være med til at påvirke strukturerne. Hvis den kinesiske befolkning ikke er i stand til at mobilisere sig grundet ugunstige organiseringsforhold, er det ikke sandsynligt, at der er aktionskapacitet i civilsamfundet.

4.0 Analysedel 1

Det følgende afsnit vil tage udgangspunkt i Robinson's model sammenholdt med udviklingen i Kina, såvel økonomisk som civilt.

Der vil blive lagt vægt på modellens forklaringskraft set i et kinesisk perspektiv. Det første afsnit omhandler den konkrete økonomiske udvikling, samt hvad denne betyder i henhold til befolkningen. Efterfølgende undersøges det, hvori styrets legitimitet består, dernæst hvilken rolle eliten spiller, og hvilken betydning denne har for Kina. Afslutningsvist vil mulighederne for demokrati ifølge Robinson's model blive behandlet. Der vil i analysen indirekte blive lagt vægt på forholdet mellem væren og viden, hvorfor begreberne intransitivt og transitivt benyttes. Det intransitive, der dækker væren, opfattes som mere grundlæggende end viden, som betegnes som noget transitivt. Det skyldes ifølge Bhaskar, at "menneskeheden, som er det kontingente fænomen i naturen, og viden, som i forhold til helheden så at sige er tilfældig." (Buch-Hansen et al 2005, p. 23). Det intransitive tildeles derfor mere opmærksomhed end det transitive, da det i høj grad betragtes som det udslagsgivende, herunder det faktum at Kina's BNP er stærkt stigende og har været det siden 1978 (Bilag 6). Dette forhold underbygger, at vi tager udgangspunkt i virkeligheden, idet vi ikke ser et teoretisk udgangspunkt værende tilstrækkelig.

4.1 Økonomisk udvikling fører til øget ønske om medindflydelse?

Robinson's model omhandler ikke direkte, hvorvidt økonomisk udvikling er forbundet med demokrati. Dette er nærmere et indirekte præmis i modellen. Den kan sige noget om, hvor langt en økonomisk udvikling vil gå, uden at denne fører til et udpræget ønske fra befolkningen om at få medindflydelse og ret til medbestemmelse og i sidste udstrækning demokrati. Endvidere vil økonomisk udvikling i teorien føre til nogle af de tendenser foreskrevet i modellen. Eksempelvis vil økonomisk udvikling medføre en stigende ulighed befolkningen i blandt, hvilket vil være en potentiel trussel i forbindelse med revolution. Gini-koefficienten i Kina er blevet betydeligt større og Det kommunistiske Parti er udmærket bevidst om, at uligheden og dens problematikker er det næste større projekt (Bilag 1). "Nogen oplever stor fattigdom – andre oplever stor rigdom: Gini-koefficienten er blevet meget større og partiet

er klar over at det er det næste større projekt. Der kommer mere fokus på velfærdstatsydelser, hvilket hidtil er blevet afviklet, men det er på vej tilbage”. (Bilag 1) Udfra Robinsons model kan disse velfærdsstatsydelser ses som politiske indrømmelser, hvilke vil være med til at varetage den befolkningsgruppes interesser, som ikke umiddelbart oplever den økonomiske udvikling, herunder især oplandet og befolkningerne i landområderne (Bilag 1)

Den økonomisk udvikling i Kina, er ikke bare en stigning i befolkningens indkomst illustreret ved en stigning i BNP – det er mere end det. Med økonomisk udvikling, forandres produktionsforhold og relationer sig. Både arbejdstagere og virksomheder immigrerer fra landområderne til byerne; fysisk kapital og senere human og teknologisk kapital bliver mere og mere vital og hele den økonomiske struktur bliver transformeret (Przeworski & Limongi, 1997). Samtidig kan korrelationen mellem demokrati og økonomisk vækst være stadig uklar. Men økonomisk udvikling medfører ændringer i det sociale aktørsystem, og uddannede er mere tilbøjelige til at udøve pression for indflydelse.

Kina er karakteriseret ved denne udvikling siden 1978 (hvor Deng Xiapingss økonomiske reformer blev sat i gang), men i denne udvikling, har der været en økonomisk og social frigørelse, hvorimod den politiske frigørelse har været mere begrænset (Parello og Thoudal, 2007). I Kina er der ikke en forandringsbevægelse i gang, hvilket er en væsentlig forudsætning for demokratisk udvikling, ifølge Robinson. Ifølge modellen skal der være en vis grad af kollektiv sammenhæng, hvilket ikke umiddelbart er kendetegnende for Kina (Bilag 1 og 2). Ifølge Høyrup er mængden af protester mod selve regeringen ikke mange. Han mener, at der er tale om småprotester, og at disse i høj grad er systeminterne. Protesterne handler om at komme korrupsion til livs, ligesom han i øvrigt mener, at disse hovedsageligt fandt sted i 1989.

4.2 Styrets legitimitet

Systemets ret til at regere anfægtes ikke, Nis Høyrup (Bilag 2). Her foretager Høyrup altså en sondring mellem regering og systemet. Regeringen forstås altså af befolkningen som et sæt af personer, der for befolkningen gør det rigtige for Kina (og dermed for Kina's befolkning), som består i en bred accept af regeringens moderniseringsprogram. Systemet er et andet begreb som befolkningen velvidende om, er diktatorisk, ikke rummer ytringsfrihed, langt fra endda. Sagt med andre ord beror systemets legitimitet på styrets stabilitet: ”Spørgsmål om stabilitet er altafgørende. Det er befolkningen med på, så længe befolkningen kan se frugterne af den

stramme styring fordi de har fået økonomiske muligheder, bil, lejlighed. Legitimiteten vil falde hvis BNP'en falder" (Bilag 1). Sammenholdt med modellen fungerer den økonomiske vækst, og det at befolkningen kan nyde godt af denne som en politisk indrømmelse. Men ifølge Parelo og Thoudal, er den sociale uro omvendt på et meget højt tal: "Der er der visse tendenser på at folk vil have medindflydelse. Der har været lokale bønder der har taget fået frataget deres jord. Og fået eksproprieret deres jord – og bønderne er blevet trådt på og har derefter gjort oprør og gjort oprør i forhold til den lokale regering – det er ikke noget der bliver kanaliseret op på et større politisk niveau. Den sociale uro er på et meget højt tal – 87.000 i 2005 – er meget. Men de har ikke på den måde gang i en forandringsbevægelse. Det er meget lokale sager". (Bilag 1). Igen er det ikke utilfredshed, der er direkte forbundet med det kommunistiske partis styre, men snarere en tilfredshed over befolkningens egne vindinger ved den diktatoriske styring af Kina – økonomien har en substituerende funktion i forhold til frihedsidealerne i et demokrati og ifølge Jonas Parelo er den kinesiske befolkning tilfredse med dette: "95% kan genskabes fra det vestlige samfund hvor 5% stadig består af autoritært styre. Det er en minimal del af befolkningen der egentlig efterspørger af politik og ekstra information. Ud fra det, kan et moderne massesamfund godt skabes ud fra blødt autoritære rammer. Måske er der mangel på græsrodde og deltagelse." (Bilag 1). Partiet formår altså at balancere med *Ur* (jvf. Modellen og figur 5) så denne falde i befolkningen såvel som elitens interesser. Eliten formår at dække befolkningens hovedinteresser, og har været relativt gode til dette i kraft af moderniseringen (Bilag 2). Hvis der bliver tale om demokratisering, vil dette endnu blive et elitært projekt og blot en middel mod målet; Modernisering, økonomisk vækst og Kina's storhedsmagt.

4.3 Den kinesiske eliteharmoni og Deltagelsesdiktatur

Der er derfor et klart rationale for eliten til at imødekomme befolkningen gennem politiske tiltag. Regeringen er bevidst om, at uro er en potentiel endogen trussel, som hele tiden skal imødekommes, enten gennem goder til befolkningen eller gennem andre politiske indrømmelser. Dette forskrives også i Robinson's model. Måden, hvorpå den kinesiske regering kan møde den kinesiske befolkning og tilgodese befolkningens ønsker, er gennem folkehøringer, som i stigende grad bliver brugt af regeringen. Folkehøringer kan betragtes som en slags politisk indrømmelser og forberedelse på evt. utilfredsheder i befolkningen og

derudover også regeringens mulighed for repressalier og undertrykkelse. For befolkningen er folkehøringer et gode – de mener med rette at blive hørt i forskellige anliggender, mens det for regeringen er det brugbare data i henhold til at imødekomme beslutninger. Dette kan beskrives som værende en form for 'Deltagelsesdiktatur'. Der bliver lagt større vægt på de konsultative og rådgivende funktioner, og adgangen til det politiske system forstås således som værende samarbejde i nogen sammenhænge og handlende om høring – ikke valghandling (Bilag 2) Endvidere understreges det, at regeringen som oftest er i sammenklang med befolkningen i flere spørgsmål, herunder emner som Tibet, Taiwan og dødsstraf. Det kommunistiske parti i Kina varetager befolkningens interesser gennem ' De tre repræsentationer': Repræsentation af kultur, produktivkræfter størstedelen af den kinesiske befolkning, hvor partiet tidligere kun har repræsenteret arbejderne og bønderne (Bilag 2), hvilket også er med til at varetage en endnu bredere befolkning i det hele taget. Endvidere fungerer medierne også som en måde at lytte til befolkningen på, hvilket regeringen og eliten altså har en klar interesse i at gøre.

Som følge af en stigende økonomisk vækst kræver en befolkning ifølge Robinson's model stigende omfordeling. Traditionelt ser man på eliten som en homogen gruppe, men i nogle tilfælde kan fraktioner også forekomme, hvor en gruppe af eliten gerne vil give politiske rettigheder til dem til befolkningen, fordi dette muligvis kunne hjælpe til at flytte policy eller institutionelle valg, i en bestemt retning.

Især i stærkt autoritære kommunistisk socialistisk regimer er eliten opdelt i en offentlig og privat sektor, hvilke hver især har forskellig sigte, som meget firkantet er beskrevet ved, at det private søger en stadig vækst, hvorimod den offentlige snarere skal gå op med skatter og afgifter og ikke på samme måde være katalysator for vækst. De kinesiske virksomhedslederne bliver inddraget i regeringen for at sikre vækst til den samlede BNP, hvilket fortrinsvist kan gøres i sammenklang med den politiske regerende elite. I forbindelse med Robinson's model vil det derfor være nødvendigt at forestille sig, at en del af eliten tilgodeser et positivt niveau for T (Jvf. modellen). Eksempelvis kan T være en skat, der kan blive brugt på velfærd, hvilket påvirker elitens indkomst. Her skal der tages højde for to eksisterende eliter: fremstillere og ejere og her kan goder til befolkningen, kun være positivt for fremstillerne. Adskillige ejere vil foretrække $T = 0$. Fremstillere foretrækker T større end 0. Men her udfordres Robinson's model fordi eliten i Kina, herunder ejere og fremstillere, har indgået en form for pagt og er samarbejdende, af den simple årsag, at de har samme interesser, og de er derfor ikke i et modsætningsforhold (Bilag 1 og 2) Den økonomiske og politiske elite har altså

sammenfaldende interesser, og som virksomhedsleder med et medlemskab er mulighederne mangfoldige og fører til øget acces. (Bilag 1)

4.4 De demokratiske muligheder ifølge modellen?

Hvis befolkningen ikke er organiseret, på den ene eller den anden måde, har en potentiel revolution dårlige vilkår ifølge Robinson. Historisk set er der en forbindelse mellem udviklingen af civilsamfundet og den skiftende natur i forhold til kollektive aktioner, blandt andet forbundet med avisens fremkomst og fabrikkers organisering, forklarer i mange tilfælde demokrati bølgen i 1900 tallet (Robinson, 2006). Revolutionens begrænsning afhænger ikke udelukkende af strukturelle faktorer, der influerer befolkningens evne til at løse det kollektive aktionsproblem, endvidere afhænger dette også af hvor utilfreds befolkningen er. Utilfredsheden kan naturligvis have rod i mange årsager, men ofte og i mange tilfælde er dette grundet ulighed. Når uligheden mellem elite og befolkning ikke synes for uretfærdig for befolkningen, er befolkningen mere tilfredse med det politiske status quo. Stigende ulighed gør revolution mere attraktiv og i figur 4 vil dette være en anden faktor der kan udskyde potentiel revolution.

Demokratisering sker grundet den gennemgående trussel om revolution. I nogle tilfælde, vil det kollektive aktions problem være lettere at løse, opponenter for regimet være lettere at koordinere og revolutioner nemmere og mindre omkostningsfulde at udføre. Dette vil være i tilfælde under kriser, eksempelvis i ulande, hvis høsten er mislykket, økonomisk depression, internationale finansielle kriser eller national gældskrise eller sågar krig (Robinson, 2006; Bilag 2). Disse kriser og makroøkonomiske chok, er væsentlig gennemgående og leder til kortsigtede kurssvingninger i evnen til at løse det kollektive aktions problem. Teorien foreskriver derfor, at demokratisering er mere sandsynlig i politiske eller økonomiske kriser, hvilket er konsistent med de mange studier og observationer om, at krige ofte er efterfulgt af demokratisering (Robinson, 2006)

Den politiske elite har som et væsentligt skridt i Kina's moderniseringsproces inddraget den kinesiske virksomhedselite. Hvis Kina skal fortsætte den inkrementelle stil, skal næste skridt for eliten i Kina være at inddrage befolkningen (Bilag 1). Indtil videre har befolkningen stillet sig tilfreds med de hidtidige forandringer, grundet personlig oplevelse af økonomisk vækst,

ligesom Robinson's rationale angiver (Bilag 1; Bilag 2). Befolkningen vil acceptere den diktatoriske form, så længe befolkningen har følelsen af at blive hørt, hvilket eliten kommer i møde med politiske indrømmelser, hvorfor disse kan være i forskellig form. Omvendt kan efterspørgslen fra befolkningen også blive undertrykt, hvis partieliten ikke finder det rettidigt med indrømmelser. Alt andet lige er det i elitens interesse hele tiden at stille befolkningen tilfreds idet, eliten og befolkningen i lang udstrækning kan siges at have sammenfaldende interesser, nemlig økonomisk vækst. Indtil videre simulere denne økonomiske vækst frihed for befolkningen og generer stor tilfredshed i en befolkning, som hidtil har lidt under både tre onder diktatur, sult og økonomisk personlig trængte kår. Nu lider befolkningen kun under ét onde – diktatur.

5.0 Teoretisk tilgang til civilisationsudvikling og Modernisering

Til forståelse af den Kinesiske civilisations udvikling med et kæmpe økonomisk opsving uden et tilsvarende demokratisk er modernisering et nøgleord. Både Huang og Senghaas har modernisering som centralt begreb i deres teorier om civilisationsudvikling, ligesom alle vores interviewpersoner kredser om modernisering, når de skal forklare den kinesiske situation.

Vi vil således først at præsenterer henholdsvis Huang og Senghaas teorier om civilisationsudvikling og modernisering med fokus på Kina og demokrati efterfulgt af en kort opsummering.

Herefter vil vi i vores analyse ved sammenspil mellem de præsenterede teorier og vores indsamlede empiri, søge at opnå forståelse for de strukturer, kræfter og mekanismer i den kinesiske civilisation, der fungerer konstituerende for en stor økonomisk udvikling uden medfølgende demokratisk udvikling.

5.1 Xiaming Huang

I teksten "What is "chinese" about chinese civilization? Culture, institutions and globalization" er Xiaming Huangs argument, at den kinesiske civilisation vil udvikle sig igennem friktion og fusion med globaliseringen, forstået som en global ekspansion af den moderne civilisation.

Huang definerer en civilisation som "a system of homogeneous human activity confined by a set of prevalent rules, habits and tools developed over a considerable period of time. Civilisations in this sense are attempts to solve the problem of human order in a given setting, national or otherwise"(Huang, 2002, p. 230). Han opfatter civilisationer som dynamiske, og mener, at forskellige civilisationer har udviklet sig forskelligt på baggrund af oprindelige betingelser, som har influeret en gruppe mennesker. Disse oprindelige betingelser bliver besvaret af gruppen af mennesker, som skaber nogle regler og vaner, som over tid bliver eksisterende betingelser, som influerer en gruppe mennesker, som besvare disse betingelse og så fremdeles. Regler og vaner er for Huang tæt forbundet med henholdsvis institutioner og kultur.(Huang, 2002).

For Huang er den kinesiske civilisations udvikling, det samme som udviklingen af regler og vaner, som tager sig af spørgsmålet om menneskelig orden. Disse regler og normer må forstås som er svar, på nogle eksisterende betingelser. Huang mener, at spørgsmålet om menneskelig orden i Kina, har været styret af den konfucianske svar på de eksisterende betingelser, han

beskriver som domineret af den såkaldte "ugly chinaman". Det konfucianske svar, bygger på en moralsk tilgang til spørgsmålet om menneskelig ord, hvor ordenen kommer indefra hvert enkelt menneske, og skabes igennem de vaner som den konfucianske moral påbyder mennesket. Der er dog det problem ifølge Huang, at "Confucianism as a moral solution to the human order problem lacks the interest of the individual at its foundation, an effective disciplinary power behind its moral appeal, and mechanisms that are necessary to make a system viable under everchanging conditions and human interests" (Huang, 2002, pp 230).

Den kinesiske civilisations moralbaserede vaner er altså ifølge Huang et utilstrækkeligt svar på spørgsmålet om menneskelig orden under moderne betingelser. Huang ser globalisering som en global ekspansion er modernisering, som har medført en spredning af den moderne civilisation, som har effektivitet og fairnes, som nøglebegreber. Huang definerer ud fra et civilisatorisk perspektiv globalisering som "a proces of the emergens of a level of homogeneity among residents on the globe in habits, rules and human conditions, generated by their dynamic interactions of growing intensity"(Huang, 2002, pp.222), og han ser moderniseringens svar på spørgsmålet om menneskelig orden, som værende baseret på institutionelt rationelt tilgang.(Huang, 2002).

Huang ser altså både friktion og fusion mellem de eksisterende betingelser og svaret på, hvor den globale ekspansion af den moderne civilisation, baseret på institutioner og rationalitet vil erodere den konfucianske tilgang baseret på vaner og moral, og, han mener, at globaliseringen vil være en drivende kraft i den kinesiske civilisations udvikling væk fra de konfucianske traditioner i svar på moderne betingelser og henimod en moderniseringsudvikling, hvilket typisk vil indeholdende demokrati.

5.2 Dieter Senghaas

For Dieter Senghaas er modernisering forbundet med udviklingen af et samfunds evne til at håndtere pluralisme. Denne udvikling er ifølge Senghaas båret af "clash within civilisations", som han ser som den drivende kraft i en civilisations udvikling. Det er således ifølge Senghaas vigtigt at afvise idéen om en civilisation som værende en ensartet størrelse. Han henviser til, at "studies on the value profiles of societies have established that the salient kultural cleavages of the present are actually within the oft-cited civilizations and within individual societies, and certainly not between them"(Senghaas, 2002, pp.6). Forståelse af civilisationer som internt modsætningsfyldte størrelse er meget vigtig, da dette danner grund for argumentet om, at det

netop er disse interne forskelligheder, der driver civilisationers udvikling. Senghaas mener således også, at et samfunds værdiprofil ikke er bestemt af sin kulturelle arv, men af det udviklingsniveau civilisationen befinder sig på. Senghaas argumenter for, at der i traditionelle samfund i en transitionsproces mod moderne samfund, gradvist vil ske en opløsning af en kollektiv værdiorientering, og der vil ske en opblomstring af en mere plural værdiorientering, som vil stille samfundet overfor det fundamentale spørgsmål om menneskelige orden, som ”facilitate coexistence in spite of pluralism extensive policization”(Senghaas, 2002, pp.7).

Europa er ifølge Senghaas den eneste moderne civilisation, der har besvaret dette ”kaos problem” om menneskelig orden i en pluralistisk moderne civilisation. Det har Europa gjort ved 1)magt monopol, 2)retssamfund, 3)demokratisk deltagelse, 4)konstruktiv konfliktløsning, 5)social retfærdighed og lighed og 6)gensidig afhængighed. Der her vigtigt, at være opmærksom på, at det europæiske svar ikke er en færdigpakke, men et produkt af en historisk proces med mange indre konflikter i en europæisk kontekst. Andres civilisationers svar, må nødvendigvis også være et produkt af indre konflikter inden disse civilisationers kontekst. (Senghaas, 2002).

Når Senghaas ser på den kinesiske civilisationsudvikling og analyserer de indre konfliktende idéer, tager han udgangspunkt i klassiske kinesisk filosofi, og fokuserer især på forskellige kinesiske filosofiske tilgange til ”chaos management”. Her finder han mange forskellige idémæssige traditioner om kritik og selvkritik, kritik af magthavere, legalisme, menneskelig anstændighed og værdighed, der kan have forbindelse til menneskerettighedskonceptet osv.(Senghaas, 2002). For Senghaas understreger disse forskellige idémæssige traditioner, at der er god grobund for ”clashes within” i den kinesiske civilisation, der kan medføre en eller anden form for modernisering.

Senghaas mener dog, at det er meget svært at vurdere, hvorledes Kina vil skabe den demokratiske deltagelse, som er en nærmest uundgåelig del af en moderniseringsproces, både fordi det er svært at forstille sig demokratisk deltagelse for 1,3mia mennesker, og fordi der ikke er nogle åbenlyse demokratiske traditioner i den klassiske kinesiske filosofi. Senghaas sammenligner dog Kina med Europa, og understreger at der i det moderne og demokratiske Europa indtil for ca. 250år siden var meget lidt plads til pluralistisk tankegods.(Senghaas, 2002)

Opsummering

Både Huang og Senghaas har fokus på modernisering i deres teorier om civilisationsudvikling, og de ser begge den kinesiske civilisations udvikling som værende forbundet med modernisering. For Huang er den kinesiske civilisations et moralsk svar på spørgsmålet om menneskelig orden, som er inspireret af konfucianske idealer. Dette vil ifølge Huang erodere i friktion og især fusion med globalisering, og menneskelig orden i Kina, og medfører at menneskelig i højere grad vil baseres på modernisering. For Senghaas er Civilisationsudvikling båret af interne "clashes", som vil tvinge den kinesiske civilisation til, at facilitere sameksistens på trods af pluralisme, hvor modernisering med en form for demokratisk deltagelse, vil blive svaret på spørgsmålet om menneskelig orden.

6.0 Analysedel 2

Både Huang og Senghaas opfatter modernisering som forbundet med pluralisme og især for Senghaas, en udvikling af en eller anden form for demokratisk deltagelse til at rumme denne. Der på den baggrund meget interessant at Nis Høyrup, mener at netop modernisering er nøglen til at forstå den manglende udvikling af demokratisk deltagelse: ”fordi det er blevet et stort moderniseringsprojekt, passer markedsøkonomien ind på en helt anden måde. Så de der paradokser og dilemmaer vi ser. Det kommer de simpelthen udover”(Bilag 2).

For at forstå dette modsætningsforhold, er det nødvendigt at kigge nærmere på moderniseringsbegrebet, da dette forstås meget forskelligt. Modernisering i Kina for Huang og Senghaas er en bevægelse væk fra de konfucianske dyders konstituerende betydning i Kina, og det er denne bevægelse, som vil forbindes med en eller anden form for demokratisk deltagelse. Modsat beskriver alle vore interviewpersoner, en kinesisk modernisering, der i høj grad stadig baseret på konfuciansk tankegods om stabilitet, det kollektive, den enkelte pligter overfor Kina, at lytte til kloge ledere, kræfter (Bilag 1 og 2).

6.1 Kinesisk modernisering og globalisering

Målet med den kinesiske modernisering er igennem økonomisk vækst at genskabe Kina som en stormagt. (Bilag 1 og 2). Dette kunne skabe den fusion og friktion med en den globale ekspansion af modernisering, som Huang mener, vil medføre en kinesisk udvikling væk fra den konfucianske samfundsdominans. Men som allerede nævnt, er midlerne til opnåelse af dette mål netop en kinesisk modernisering, som i høj grad baserer sig på konfuciansk tankegods, hvilket underbygges af ønsket om som økonomisk stormagt at give noget tilbage til verden i form af stabilitet og harmoni. (Bilag 2). Kinas ønske om at være en reel stormagt og ønske om samhandel, der kan bidrage til disse ambitioner, gør også at Kina ønsker at leve op til internationale aftaler etc. (Bilag 1), men når demokrati i Kina søges sat på dagsorden i det internationale samfund, fremstår Kina irriteret men ikke influeret (Bilag 2). Således fremstår Kina ikke umiddelbart som en civilisation, der igennem fusion og friktion med en global ekspanderende modernisering, vil udvikle demokratisk deltagelse.

6.2 Kinesisk modernisering og intern pluralitet

Nis Høyrup understreger, at trods Kinas fokus på storhed og stabilitet skal Kina ”passe på ikke at simplificere Kina som et konfuciansk samfund. Det er et samfund med konfucianske træk. Men der er også daoistiske og legalistiske træk, kommunisme og socialisme.”(Bilag 2). Intern pluralitet danner ifølge Senghaas’ teori grundlaget for modernisering, hvor moderniseringen er forbundet med, at samfundet udvikler en facilitering af sameksistens bl.a. igennem demokratisk deltagelse. I forhold til Kinas manglende udvikling af et pluralistisk demokrati til facilitering af sameksistens på trods af pluralistiske træk i den kinesiske civilisation, ser vi overordnet to vigtige tendenser. Den ene er en bestemt ikke alene konfuciansk tankemæssige men også institutionel undertrykkelse af såvel pluralisme som nogle af de vigtigste kendetegn ved et pluralistisk demokrati. Nis Høyrup formulerer det således, at man skal ”lade være med at være naiv i forhold til f.eks. at befolkningen skal have specielt meget ytringsfrihed, for den vil altid stoppe der, hvor det gør ondt, og det gør den ved voldsmonopolet.” (Bilag 2), hvilket han forbinder med en ”systemets logik” i Kina, hvor der slås ned på uroskabelse for at opretholde stabilitet, som er en grundpille i konfuciansk tænkning. Her er der således en klar sammenhæng mellem konfuciansk tænkning og en institutionaliseret undertykkelse af pluralitet og pluralistisk demokrati.

Vi ser dog også en anden tendens i den kinesiske regerings måde at forholde sig til intern pluralitet og demokratisk deltagelse i forbindelse med den kinesiske modernisering, hvor der også sker en indoptagelse af ny grupper i det kinesiske kommunistpartis styring af landet. Man har med udviklingen af de tre repræsentationer, Repræsentation af kultur, produktivkræfter, størstedelen af den kinesiske befolkning, ønsket at rumme en højere grad af pluralitet, og dermed skabe en bredere interessevaretagelse i befolkningen. Dette har været forbundet med, at især at inddrage virksomhedsledere i partiet, men også afholdelse af lokalvalg på det laveste niveau i kinesiske landdistrikter. Noget som vores interviewpersoner dog hverken tillægger stor værdi, eller forventer vil sprede sig (Bilag 1 og 2).

Social ulighed er også et emne, som er oppe i tiden i Kina, da den økonomisk udvikling i forbindelse med modernisering har været forbundet med en øget ulighed. Der således fra partiet side et udbredt ønske om, at forbedre de dårligst stilledes vilkår og formindske uligheden i det kinesiske samfund og dermed inddrage disse befolkningsgrupper mere i det kinesiske samfund.

For inddragende elementer i det kinesiske samfund gælder det dog, at de ikke er forbundet med nogen reel institutionaliseret beslutningskompetence. Adgangen til det politiske system

forstås således som værende konsultativ og rådgivende, og deltagelse i politik handler om høring ikke stemmeafgivning. Nis Høyrup mener dog ikke, at dette nødvendigvis betyder, at der ikke er sammenhæng mellem det kinesiske styre og den kinesiske befolkning: ”Der er mange spørgsmål... Tibet, Taiwan, dødsstraf... hvor man vil blive lidt chokeret over, hvor godt regering er i sammenklang med befolkningen.”(Bilag 2).

6.3 Normbaserede vaner og institutionelle regler

Både når pluralisme undertrykkes og forsøges inddraget konsultativt af det kinesiske styre, mener vi, at det forbundet med bl.a. to vigtige strukturer i det kinesiske samfund.

Den første og tankemæssige moralske struktur er den kinesiske civilisations konfucianske træk med fokus på stabilitet og harmoni, hvilket understreges af, at det kinesiske ord for demokrati er Shaukang(Bilag 1) og betyder harmonisk samfund. En forståelse af et demokratisk styre som værende harmonisk er i direkte modstrid med den pluralistiske forståelse af demokrati, som byggende på at konkurrerende partier og individer konkurrere om magten ved valg til et parlament.

Den anden og institutionelle struktur ligger i styret og de styrendes varetagelse af egne interesser, hvor styret når dets egen overlevelse og stabilitet er sikret, er villig til at prøve meget af, og i den forbindelse ligger idéen om folkehøringer og inddragelse allerede i både partiet og styret(Bilag 1).

Den kinesiske modernisering mener vi altså både rummer diktatoriske og deltagelsestendenser, som både bæres af et konfuciansk inspireret tankegods, og en det kinesiske styres egeninteresse i overlevelse. Desuden pointerer vores interviewpersoner, at et pluralistisk demokrati ikke opfattes som et mål i sig selv i den kinesiske modernisering, hvor styreform opfattes som et middel til at opnå målet, om igennem økonomisk vækst er at sikre Kina sin retmæssige plads i verden.

6.4 Civilisationsudvikling - En specifik kinesisk civilisation eller Kina som en civilisation på et specifikt udviklingsniveau?

Den analyse af strukturer i den kinesiske civilisation, som har bidraget til at konstituere en økonomisk udvikling uden også at konstituere et pluralistisk demokrati leder os videre til at gå

dybere i analysen af den kinesiske civilisation og demokratiudvikling. Spørgsmålet er, hvorvidt den kinesiske modernisering er et udtryk for en specifik kinesisk civilisation, et udtryk for skabelsen af et første frirum på vej mod skabelsen af en ”rigtig” modernisering og demokratisk deltagelse(hvad enten der igennem friktion og fusion med globaliseringen som ifølge Huang eller ved ”clashes within” som ifølge Senghaas)?

Med vores kritiske realistiske udgangspunkt mener vi, at det ikke er videnskabens opgave, at forsøge at spå om fremtiden. Vi bevæger os derfor på en knivsæg, når vi analyserer, hvorvidt strukturerne i den kinesiske civilisation rummer kræfter, som vi finder, kan have tendens til enten at udvikle sig som Huang eller Senghaas teorier foreskriver eller ad en helt tredje vej.

Ser man på strukturen i den kinesiske modernisering rummer de både en stor international samhandel i en globaliseret verden(Bilag2), som rummer potentialet til en spill-over effekt på en øget politisk fusion med den globaliseret ekspansion af modernisering, som Huang beskriver det. Ligeledes er der i internt i Kina pluralistiske tankemæssige traditioner. Pluralitet der i nogen omfang er blevet undertrykt i den kinesiske modernisering, men er også i nogen omfang er blevet inddraget, hvilket sammen med en trods alt forbedret retssikkerhed(Bilag 1), kunne medføre modernisering og demokratisk deltagelse, som Senghaas beskriver det.

Hvorvidt disse potentialer over tid vil være udfolde og skubbe de konfucianistiske vaner og det kommunistiske partis ”systemets logik” til side som konstituerende for det kinesiske samfund, vil fremtiden vise.

6.5 Den kinesiske modernisering: Deltagelsesdiktatur

Vi mener, at både de konfucianske moralbaserede vaner og den institutionaliserede sikring af det kinesiske kommunistpartis fortsatte magt, er to konstituerende strukturer for den kinesiske modernisering. En modernisering der således har haft fokus på, at løfte Kina økonomisk med det mål at genskabe den store kinesiske civilisation. Den enkelte kineser har så at sige haft pligt til at modernisere sig for bedre at kunne bidrage til dette mål.

Moderniseringen har på det økonomiske plan været forbundet med fusion med globaliseringen, men på det politiske plan, har Kinas møde med globalisering været plaget af friktion uden nogen større indflydelse på udviklingen af styreform.

Den kinesiske modernisering har i høj grad været internt fokuseret. Senghaas mener, at en civilisations udvikling er forbundet en modernisering byggende på ”clashes within” civilisationen, som så vil være nødt til at facilitere pluralitet igennem en eller anden form for

demokratisk deltagelse. Dette har strukturen i den kinesiske modernisering ikke gjort. Der tværtimod stadig både en moralsk og institutionel undertrykkelse af pluralitet i Kina, forbundet med både konfuciansk moral og "systemets logik" forstået som det kommunistiske partis fastholdelse af magten.

Moderniseringen i Kina har dog også været forbundet med en øget inddragelse af flere befolkningsgrupper i den kinesiske civilisation, hvor der især er skabt bedre muligheder for at deltage konsultativt i samfundsstyringen under kyndig ledelse af kommunistpartiet. Vi mener således, at de konfucianske moralbaserede vaner og den institutionaliserede sikring af kommunistpartiets magt er forklaringen på at den kinesiske økonomiske udvikling ikke har været forbundet med udvikling af demokrati men et deltagelsesdiktatur.

7.0 Diskussion

I den følgende diskussion vil vi forsøge at sammenholde den henholdsvis økonomiske analyse og den civilisatoriske analyse med den stillede problemformulering. Diskussionen tager udgangspunkt i umiddelbare paradokser, hvordan analyserne kan svare forskelligt på problemformuleringen, samt hvorledes dette kan sammenkobles. Det vil også blive diskuteret, hvorvidt teorien har været tilstrækkelig og hvorvidt denne har været forklaringsdygtig. Ligeledes diskuteres den videnskabsteoretiske samt den metodiske tilgang afslutningsvist.

7.1 Civilisatorisk og økonomisk sammenhænge?

Den økonomiske analyse viste, at der teoretisk set ikke er umiddelbare grunde til at Kina skulle udvikle demokrati, som følge af økonomisk vækst, ligesom moderniseringstesen foreskriver. Så længe befolkningen oplever den økonomiske vækst og oplever tilstrækkelige økonomiske indrømmelser fra politisk side, kan befolkningen stille sig tilfreds med et diktatorisk styre. Som vores interviewperson Jonas Parello-Plesner udtrykte det, kan 95 procent af et moderne massesamfund genskabes, mens de resterende 5 procent består i et autoritært styre.

Moderniseringen er en helt civilisatorisk brudflade, som muligvis både karakteriserer den økonomiske og den civilisatoriske udvikling i Kina. Men moderniseringen kan ikke nødvendigvis sammenholdes med udviklingen af demokrati. Dette viser begge analyser, både den økonomiske samt den civilisatoriske. I Kina gælder det moderniseringen – ikke demokratisering. Hvis demokrati er et middel til modernisering, så er det meningsfuldt for regeringen. I det store billede anfægtes de demokratiske udsigter i Kina altså ikke. Fokus på en stabil udvikling henimod Kina's stormagt og modernisering kan beskrives som værende så koncentreret om det at modernisere, at demokrati kun kan komme på tale hvis dette gavner moderniseringen. Dette stiller selvsagt moderniseringstesen i et nyt lys. Indledningsvist lagde vi vægt på at moderniseringen medfører øgede frihedsgrader som en naturlig følge af selve moderniseringsprocessen. I Kina er andre forhold gældende, og der kan altså gøres en sondring mellem nationers moderniseringsprocesser. Analyserne er begge argumenter for, at Kina har svaret forskelligt på moderniseringen, end andre nationer ville have gjort det. Nationer der rammes af moderniseringen svarer forskelligt på samme, alt afhængig af hvilken nation der er tale om. At Kina ikke kan se bort fra mange års kommunisme, konfucianisme og diktatur

spiller derfor en stor rolle og at det er oplagt at tale om stiafhængighed, der er bestemmende for udviklingen.

7.2 Det kinesiske paradoks

Den økonomiske udvikling er et produkt af moderniseringen, et selvfølgelig uundværligt produkt. Paradokser og dilemmaer hører derfor ikke den kinesiske civilisation til – omvendt hører paradokset til i teorien om moderniseringstesens, som netop anført i ovenstående afsnit. Paradokset består nemlig nærmere i det som økonomien fører med sig, nemlig uddannelse, urbanisering, forandrede produktionsforhold, teknologiske udvikling, kommunikation som alt sammen er mekanismer, der er med til at forandre strukturerne. Det paradoksale er derfor at den kinesiske befolkning, som følge af disse forandringer, ikke netop er gearret til at forlange retssikkerhed, ytringsfrihed og individuel frihed, grundet det at økonomisk udvikling medfører ændringer i det sociale aktørsystem, hvilket er med til at uddannede er mere tilbøjelige til at udøve pression for indflydelse.

Her vil det være oplagt at kigge på den kinesiske civilisation.

For Huang og Senghaas, er modernisering i Kina en bevægelse væk fra de konfucianske dyders konstituerende betydning i Kina, og det er denne bevægelse, som vil forbindes med en eller anden form for demokratisk deltagelse, grundet det at demokrati, i en lang udstrækning, skal kunne bære pluralisme og rumme flere og flere forskellige mennesker i takt med at demokratiet konsolideres.

At konfucianismen har været en kraft, der har været en del af årsagen til, at den økonomiske vækst ikke har medført et liberalt demokrati, er bemærkelsesværdigt. Det vil sige, at der er bred konsensus, i befolkningen såvel som i eliten, om at de veluddannede, de rige, med et bredere udtryk, eliten har og skal have monopol på det at træffe beslutninger, udveksle meninger og synspunkter offentligt og vælge hvem, der sidder på de regerende poster. Det interessante er undertiden, hvordan dette kan være en af hovedårsagerne til, at en stor del af befolkningen accepterer fraværet af ytringsfrihed. Hvor plausibel er denne forklaring? Undertiden ikke plausibel nok. Som understreget i analysen er den sociale uro på et meget højt tal, men uroen er primært lokal, og bliver ikke kanaliseret op gennem det politiske system (Bilag 1). Der er muligvis mange lag i det kinesiske styre, som kunne sammenholdes med et multiniveausystem, hvilket ikke lader sig nemt gennemtrænge med mindre institutioner, civilbefolkning og decentrale organer, er veludviklede (Geddes, 1999). Dette bevirker at uroen

aldrig når op på et højere niveau idet det kinesiske institutionelle system ikke fungerer, ligesom det gør i velfungerende institutionaliserede demokratier. Konfucianisme og moralbaserede vaner er altså ikke den eneste barriere for udvikling af demokrati, der er ligeledes et manglende institutionelt system, som kunne være i stand til at producere demokratiske processer, der kan fungere som pression mod en meget velfungerende og stærk elite. Ifølge vores interviewpersoner har legalisme tilsyneladende medført en vis udvikling af retssikkerheden, der dog stadig ikke fungerer uproblematisk (Bilag 1, Bilag 2). Retssikkerhedens udvikling i Europa kom tilmed også inden ytringsfriheden og inden demokratiet. Men omvendt skete denne udvikling i en aldeles anden tid hvor kommunikation, uddannelse og teknologi må siges at have været ikke eksisterende, hvorfor der muligvis ikke var samme efterspørgsel efter individuel frihed til at ytre sig og til medbestemmelse. Sammenligningen er oplagt, men tidsaspektet, gør at sammenligningen kræver en selvstændig analyse.

7.3 Findes svarene i civilisationen?

En af grundene til at Kina ikke har udviklet demokrati – endnu – kan også findes i befolkningstallet (Bilag 2, Bell, 1999). Den store forskel uddannelsesmæssigt mellem land og bybefolkning gør, at regeringen og eliten kunne mene, at denne stemmer 'forkert', og ikke er i stand til at træffe det 'rigtige' valg, ifølge eliten. Et argument, som naturligvis er båret af eliten, som også forfatter de videnskabelig tekster, er inddraget i det kommunistiske parti, og derfor har grund til at argumenterer for elitens beståen. På den anden side bliver den kinesiske civilbefolkning, både i byerne og i provinserne, i stigende grad økonomisk mere kapable, men dette har dog længere udsigter (Bilag 2). Men omvendt stiller hverken moderniseringstesen eller Robinson's model krav om befolkningsantallet. I teorien skulle befolkningsantallet altså ikke være en bærende kausalitet eller en begrænsning for udviklingen af demokrati. Den logiske tanke ville være, at netop et stort befolkningsantal kunne være i stand til at udvikle et oprør hvis der var grobund for dette. Græsrodde og deltagelse spiller nødvendigvis også en stor rolle her. Græsrodde, ligesom institutioner og frihed til foreningsdannelse, er også vitale faktorer i forbindelse med at organisere pression imod en stærk elite. Græsrodde er ifølge vores interviewperson, Jonas Parello-Plesner, ikke eksisterende, hvilket igen er et ugunstigt vilkår, hvis demokrati skal opstå. Endvidere understreger Jonas Parello-Plesner at man skal forstå en civilisation ud fra det niveau, den har nået i sin udvikling, og dermed også, at man

kan se den økonomiske udvikling som etablering af et frihedsrum, der virker som fundament for udvikling af menneskerettigheder. Her er Robinson's model forklaringsdygtig – så længe befolkningen oplever den økonomiske vækst, kan befolkningen leve med de diktatoriske tilstande. Den øgede inddragelse kan forstås på flere måder: Den kan forstås som en økonomisk indrømmelse fra eliten, som et skridt mod pluralitet og dermed vej mod demokrati eller som en selvstændig form for kinesisk/socialistisk elitedemokrati. Om det er regeringen, der udvikler demokrati, eller om udviklingen hen mod demokrati opstår blandt oprør i befolkningen, er som anført ikke dennes afhandlings hensigt at afdække. Men teoretisk set skulle den kinesiske befolkning være bedre organiseret, eller der skulle opstå et såkaldt *critical juncture* som kunne give anledning til revolution.

7.4 Har teorien været forklaringsdygtig?

Den økonomiske og civilisatoriske analyse har suppleret hinanden udmærket. De har begge været med til at kunne forklare den moderniseringsproces, som kendetegner Kina netop nu. Endvidere kunne teori om modernisering været endnu et godt supplement, men dette må være til fremtidige studier af Kina's udvikling. En mere systematisk tilgang ved brug af moderniseringsteori kunne muligvis have været med til at åbne op for andre forklaringsfaktorer og uddybe Kina's sporafhængighed. Den civilisatoriske analyse har været med til at forklare hvorfor eliten, på flere måder uanfægtet, har kunne og kan regere i Kina. Yderligere har den civilisatoriske tilgang været en god til at sætte den kinesiske befolkning ind i en ramme, som har bidraget til at finde nogle dybereliggende årsager til den manglende udvikling af demokrati. Omvendt kan den konfucianske forklaringsramme også være hæmmende, idet denne kan udelukke andre civilisatoriske forklaringer. Denne barriere er dog forsøgt at blive overskredet i analysedel 1. Robinson's model har været forklaringsdygtig i flere henseende. Den har været god til at forklare, hvad det er for mekanismer, der gør, at Kina ikke naturligt følger moderniseringstesen, ligesom mange andre nationer har gjort det. Modellen har fungeret som teoriredskab, der forklarer hvorfor den kinesiske befolkning ikke har gjort oprør, og hvorfor revolution ikke har været tilfældet i Kina. Ligeledes har den været et redskab til, at kunne forstå hvorfor Kina, som udviklingsland, svarer anderledes på moderniseringen, ligesom andre nationer måske vil svare forskelligt på moderniseringen. Sagt med andre ord, rummer teorien ikke stiafhængighedstilgangen. Der er dog mangler ved teorien. Som tidligere anført forholder modellen sig ikke til befolkningsantallet, hvilket kan

spille en rolle i Kina og demokratiudviklingen i Kina, idet den kinesiske befolkningsmasse er på 1,3 milliarder (Bilag 4), . Endvidere udfordres teorien i de tilfælde, hvor eliten ikke er en homogen størrelse, men har forskellige præferencer alt efter hvilken sektor de eliten befinder sig i.

I afhandlingen er der, som følge af Robinson's model blevet lagt vægt på, at eliten holder befolkningen i skak ved politiske indrømmelser. Det er nødvendigvis oplagt, at spørge om regeringen og eliten aldrig har altruistiske grunde til at agere som de gør, og hvorvidt regeringen egentlig ikke bare ønsker det bedste for befolkningen gennem politiske tiltag? Ligesom regeringens næste skridt mod mere retfærdighed er befolkningerne i de fattige provinser. Det er klart at vi ikke kan svare videnskabeligt på dette spørgsmål. Vi kan dog påpege, at den høje dødsstrafsfrekvens, den stramme styring af befolkningen samt regeringens magtarrogance ikke umiddelbar er tegn på altruisme. Endvidere er det nødvendigt, at en stadig større og større befolkningsgruppe bliver inddraget i Kina's moderniseringsproces, hvorfor at BNP'en stadig kan blive på de 10 procent, således at det diktatoriske styre endnu har legitimitet befolkningen iblandt. Ligeledes er der naturligvis et tidsaspekt som modellen ikke tager højde for, hvilket udfordrer den teoretiske ramme idet Kina, på sigt, kan udvikle demokrati.

8.0 Konklusion

Vores problemformulering stillede sig undrende over, hvorfor Kina ikke har udviklet demokrati, som følge af Kina's økonomiske vækst. Paradokset kan også formuleres endnu mere præcist: Hvordan kan det være, at en økonomi kan blomstre så stærkt, i en nation hvor ytringsfrihed, retssikkerhed, uddannelse og kommunikation er på et meget lavt niveau - nogen ville sige et ikke eksisterende niveau?

Moderniseringen kan forstås som en civilisatorisk brudfalde, der både karakteriserer den økonomiske og den civilisatoriske udvikling i Kina. Men moderniseringen kan ikke nødvendigvis sammenholdes med udviklingen af demokrati. Vores analyse viser, at Kina går målrettet efter moderniseringen – ikke demokratisering. Hvis demokrati er et middel til modernisering, så er det meningsfuldt for regeringen. Endvidere er modernisering i Kina karakteriseret ved at befolkningens præferencer for at udvikle demokrati, ikke er stærkt nok, sammenholdt med den individuelle økonomiske frihed, som mange kinesere oplever i takt med den økonomiske udvikling.

Den økonomiske udvikling er et produkt af moderniseringen, et selvfølgelig uundværligt produkt. Desuden er civilbefolkningen ikke organiserede til at foretage et politisk opgør. Paradokser og dilemmaer i forhold til den manglende demokratiske udvikling som følgesvend til den økonomiske udvikling, hører derfor ikke den kinesiske modernisering til – omvendt hører paradokset til i teorien – nærmere bestemt moderniseringstesen. Paradokset består nærmere idet som økonomien fører med sig, nemlig uddannelse, urbanisering, forandrede produktionsforhold, teknologisk udvikling, kommunikation som alt sammen er mekanismer der er med til at forandre det kinesiske samfund.

Befolkningen accepterer den diktatoriske form, så længe befolkningen oplever personlig økonomisk vækst, og har følelsen af at blive hørt og inddraget. Det er i elitens interesse hele tiden at stille befolkningen tilfreds, idet det er elitens mulighed for at bevare magten og masserne i et deltagende diktatur. Kina's udvikling hertil, har været afhængig af det spor som Kina's historie vidner om.

Således mener vi, at den økonomiske vækst i Kina snarere er forbundet med en udvikling af et deltagelsesdiktatur, der er udløst dels af konfuciansk moral om harmoni og stabilitet, dels af en systemlogik, hvor den kinesiske elite fastholder sin magt igennem undertrykkelse og inddragelse og dels ved at den store økonomiske vækst i høj grad har virket substituerende for et ønske om demokrati.

9.0 Referencer

Bell, Daniel A., 1999, Democracy with Chinese Characteristics: A Political Proposal for the Post-Communist Era, *Philosophy East and West*, Vol. 49, No. 4., pp. 451-493.

Robinson, James A., 2006, Economic development and democracy, *Annual Review of Political Science*, Vol. 9, pp. 503-527

Geddes, Barbara, 1999, What do we know about democratization after twenty years?, *Annual Review of Political Science*, Vol. 2, pp. 115-144

Kvale, Steiner, 2005, *InterView, en introduktion til det kvalitative forskningsinterview*, Hans Reitzels Forlag, København K.

O'Brien, Kevin J.; Lianjiang Li, 2000, Accommodating "Democracy" in a One-Party State: Introducing Village Elections in China *The China Quarterly*, No. 162, Special Issue: Elections and Democracy in Greater China., pp. 465-489.

O'Donnell, Guillermo, 2002, Partial Defense of an Evanescent 'Paradigm', *Journal of Democracy* 13(3): pp. 6-12.

Thogersen, Stig, 2003, Parasites or Civilisers: The Legitimacy of the Chinese Communist Party in Rural Areas China: *An International Journal*, Vol. 4, No. 2, pp. 200-223

Collier, David; Adcock, Robert, 1999, Democracy and Dichotomies: A Pragmatic Approach to Choices about Concepts, *Annual Review of Political Science*, Vol. 2, pp. 537-565

Przeworski, Adam; Limongi, Fernando, 1997, Modernization: Theories and facts, *World Politics* 49, pp. 155-183

Bunce, Valery, 2000, Comparative Democratization: Big and Bounded Generalizations, *Comparative Political Studies*, 33(6/7), pp. 703-734

Senghass, Dieter, 2002, *The Clash within Civilizations*, Abingdon Oxon: Routledge

Heywood, Andrew, 2002, *Politics*, New York: Palgrave

Huang, Xiaoming, *What is "Chinese" about Chinese civilization?*, i Mozaffari, Mehdi, 2002, *Globalization and Civilizations*, New York: Routledge

Buch- Hansen, Hubert; Nielsen, Peter, 2005, *Kritisk Realisme*, Frederiksberg: Roskilde Universitetsforlag

Nygaard, Claus (red.), 2005, *Samfundsvidenskabelige analysemetoder*, København K: Forlaget Samfundslitteratur

Unger, Jonathan; Chan, Anita, China, 1995, Corporatism, and the East Asian Model *The Australian Journal of Chinese Affairs*, No. 33., pp. 29-53.

Eva Bellin, 2000, Contingent democrats: Industrialists, Labor, and Democratization in Late-Developing Countries , *World Politics* 52, pp.175–205

Bilag

Bilag 1: Referat af interview med Jonas Parello Plesner og Mads Thoudal Kjeldsen, UM

Interviewet foregik i en mellemgang i Udenrigsministeriet i København. Tilstedeværende var foruden Jonas Parello Plesner, Mads Thoudal Kjeldsen, Marie Dørup Olesen og Mads Hove.

Interviewet var løst struktureret og lå som sådan tæt op af en samtale over en kop kaffe.

Jonas Parello Plesner er teamleder for Asien kontoret i UM.

Mads Thoudal Kjeldsen er..

Hvad kendetegner den kinesiske civilisation? - Idealman/rationalman?

Lokalvalg – der er tegn på demokratiske tendenser. Fakta er stadig et autoritært system, men har fået store økonomiske fordele med reformerne siden 1978, samtidig har der været en til dels økonomisk og social frigørelse – den politiske har været mere begrænset. UM arbejder med et projekt omkring en ny straffelovgivning.

Der er blevet stor økonomisk frihed hvilket betyder at de mere personlige ideer i højere grad kan efterstræbes. Når du er i Kina føler du ikke et stort politisk åg – men der er helt klart noget man ikke gør.

Civilisationsmentalitet: Den menige kineser sætter stabilitet og fremtiden for ens familie ekstremt højt. Den menige kineser føler ikke at vedkommende skal tie politisk – det ligger der ubevist, men det er ikke noget der tynger den menige kineser til hverdag.

Studerende og middelklasse siden 1989 har fået en helt masse ting som de gjorde oprør mod dengang – hvilket bevirker at de ikke gør oprør.

Kinesere bruger demokratibegrebet meget løst og uklart og sætter demokrati i en økonomisk sammenhæng. Og delvist socialt. De har det her shaukang society – harmounious society – som er et mantra. Et af de store emner lige nu i Kina er den sociale ulighed.

Nogen oplever stor fattigdom – andre oplever stor rigdom: Gini-koefficienten er blevet meget større og partiet er klar over at det er det næste større projekt. Der er kommet mere fokus på velfærdstatsydelse, hvilket hidtil er blevet afviklet, men det er på vej tilbage. Der er ekstrem stor forskel på land og by. Men rigdom og fattigdom er ikke nødvendigvis modsætninger.

Den kinesiske måde at gøre tingene på er meget gradvis – alting sker gradvist. Der er ikke nogen voldsomme store ændringer ligesom man så det i Rusland. Den gradvise tilgang er til for hele tiden at fastholde stabilitet.

Betyder den økonomiske fremgang på nogen måder også en interesse for den enkelte kineser at vedkommende vil have medindflydelse? Udover gerne at ville hjælpe til nationens BNP og fremgang?

Det er der visse tendenser på at folk vil have med indflydelse. Der har været lokale bønder der har taget fået frataget deres jord. Og fået eksproprieret der jord – og bønderne er blevet trådt på og har derefter gjort oprør og gjort oprør i forhold til den lokale regering – det er ikke noget der bliver kanaliseret op på et større politisk niveau.

Den sociale uro er på et meget højt tal – 87.000 i 2005 – er meget. Men de har ikke på den måde gang i en forandringsbevægelse. Det er meget lokale sager.

Hvad med den økonomiske elite – vil den også have andre indflydelser? Her skal man op på et vist BNP per capita (teoretisk set) her er Kina langt fra. – men det har noget at gøre med landbefolkningen som trækker procenten ned. Men der er tendenser på blogs, til større ønske om på den måde at have lyst til frihed. Men meget af det, som 90'erne viste, gik det over i en nationalistisk retning. Men 95% af hvad de laver kan være vestligt – hele underholdningsfladen er vestlig eller vestlig inspireret – men det er klart du kan ikke lave satire med regeringen.

Den økonomiske og den politiske elite har tit sammenfaldende interesser. Hvis du som virksomhedsleder melder dig ind i kommunistpartiet får du mere acces og flere muligheder. Det at være medlem kan bruges.

Det er svært at sige om det vil afføde noget demokratisk. Graden af inddragelse er steget ekstremt – det der sker er inddragelse. Det økonomiske og det politiske har mødt hinanden på den måde. Ud fra et akademisk synspunkt er der ikke nødvendigvis en demokratisk kobling bare fordi den økonomiske og den politiske elite går sammen. Det skulle så være dem der er bøndernes forkæmpere. Men det er klart at det vil have en eller anden effekt. Så det er vigtigt at have fokus på at hvad der sker med selve partier. Men graden og antallet af valg er øget gennem den større inddragelse. Derfor er der også større konkurrence.

Demokrati på kinesisk – er det den lidt større grad af konkurrence: Det er noget bullshit – det er min egen vurdering (Mads Toudal). Men omvendt så sker der også mange ting. Man kan

ikke længere beskrive Kina som det her totalitære stendøde socialistiske land, betonkommunistiske styre – det er det ikke længere.

Så længe man ser styrets stabilitet og vilje til egen overlevelse, så er man villig til at prøve meget af. Folkehøringer og ideen om inddragelse ligger både i partier og i styret. Efter SARS tilfældende har medierne fået større adgang fordi det er en god forsikring – men det kræver uafhængig presse. Men det sker inden for rammer, stop and go. I forbindelse med OL er reglerne for presse blevet lempet, også med et pres fra vestlig side. Hvis det går godt er Kina villige til at forlænge – det er den her stop and go tilgang. Kinesisk journalister har ikke samme muligheder – men det er noget man kigger på nu. LO illustrerer meget godt det gradvise. Pragmatisme er nøgleordet – man prøver og ser om det lykkes. Både i fbm civilisationen og politikken. Der hvor det lykkes at lægge pres på Kina og der hvor det er lykkes at gøre det er steder hvor Kina selv har været villig til lempelser.

Med Rule of law har der været et ønske om at ændre forholdene. Der har man kunne se en gradvis ændring. Men der er også spilleovereffect fordi det her afføder også politisk kritik, eks. På miljøområdet.

Kontrollen af ytringsfriheden bliver kontrollrete på den måde at man straffer folk karrieremæssigt, ved at sætte dem ned i stilling – eks. China news daily. Men samtidig er det også en ventil som kan bruges til kanalisering.

Er der spillover-effects fra omverdenen? Det er klart at Kina er ved at repositionere sig internationalt. Derfor er Kina også selv interesseret i selv at udvikle deres miljø problematikker. Kommunistpartiet fortsatte legitimitet skal sikres i den økonomiske fremgang – og derfor bliver de nød til at rette sig ind efter nogle internationale retningslinier, uskrevne som skrevne. Det er vigtigt at omverdenen fortsat vil og skal handle med Kina. Korruption er et meget stort problem i Kina og der har kommunistpartiet en stor interesse i at det ikke er partiet, men enkeltmedlemmer der fremstår korrupte og ikke partiet i helhed.

Et af de store problemer er implementering. Der er stor forskel i interesser hele vejen ned gennem systemet. Centralregeringen kan sagtens være på befolkningens side, hvor lokalregeringen ikke er. Der har centralregeringen slet ikke gennemslagskraft til at styre og styre hvad der sker på det nederste – selvom de ønsker at kontrollere det. Der er slet ikke accountability hele vejen ned gennem systemet. Kystprovinserne i Kina er ikke altid enige med andre regioner. Der er langt fra syd til nord og det er ofte i det sydlige Kina det nye opstår.

Paradoksalt udfra et demokratisk perspektiv er hvis Kina var mindre autoritært og på den anden side i forhold til styring er nogle af de udfordringerne ikke nok til at styre. Der er

provinser der har vækst på 10% og provinser er selvkvørende og hænger ikke sammen. Incitamentet for centralregeringen i at lægge små kraftværker er store grundet det lokale styre.

Kina har selvfølgelig ikke et checks and balances system, men de har i højere grad performance kontrollering. Som går ud på at se på den økonomiske vækst i de enkelte provinser og lederne af provinserne. Hvis det ikke er godt nok bliver ledernes karriere straffet. Den nuværende ledelse i centralregering er ingeniører og meget tekniske og dygtige og det bliver ikke accepteret at lave noget dårligt.

Hvor er den politiske stats legitimitet? Den beror i økonomisk stabilitet, suverænitet og territorialt. Kina vil om ingen omstændigheder have kritik af deres interne anliggender. Spørgsmål om stabilitet er altafgørende. Det er befolkningen med på så længe befolkningen kan se frugterne af den stramme styring fordi de har fået økonomiske muligheder, bil, lejlighed. Legitimiteten vil falde hvis BNP'en falder. Men det har også et populistisk og et nationalistisk perspektiv. Men her skal Kina's historie også tages i betragtning. Det er iboende for befolkningen at Kina har været igennem anarkiske tilstande og manglende styring og fattigdom. Man ser f.eks. kulturrevolutionen som noget skræmmende. Og synes derfor at der er en grænse for ytringsfrihed. På store forskerkonferencer taler man meget om ytringsfriheden – det virker også som en ventil. Blomsterne blev ikke klippet som i kulturrevolutionen – de bliver i højere grad inddraget i partiet og moderniseringsprojektet. Det påvirker begge veje – man tager ikke de intellektuelle gratis ind. De kan give et mere nuanceret del af Kina og der er en interesse i fra regeringens side at folk kan tænke frit. Men her skal være en vekselvirkning.

Det konsultative regime – er det i beskriver? Ja, folkehøringer og medier osv. er helt klart en måde at lytte på befolkningen i forhold til utilfredsheder. Det er der klart en interesse i.

Hvordan hænger øget inddragelse og et autoritært styre sammen? Hvordan kan man forstå de to størrelser i en sammenhæng? Der skal man se på vores egen idehistorie. Hvis man ser på de europæiske borgerlige frihedsrettigheder. Individets frihed i oplysningstiden og individets ret til at få noget proportionalitet ind i straffesystemet og korporlig straf. Alt det her sker jo langt tidligere end det at folk skal have en stemme og ret til at stemme. Den samme udvikling sker i Kina. Retsstatsbegrebet har de også taget til sig på en helt anden måde en det at give folk en stemme med det samme. Men det er altså et autoritært styre.

Skal man se civilisations forskellene som et spørgsmål om tid? Ja. Det her er det første skridt (det er en personlig vurdering – Jonas Parello Plesner). Det at have et fundament af frihedsrettigheder er grundlæggende for dit eget frihedsrum.

Hvor er konfucianismen i alt det her? (personlig opfattelse) demokrati kan sagtens fungere i Kina og her spiller demokrati også en vigtig rolle – der er ikke noget specielt asian values over det. Demokrati er i bund og grund bare at man giver folk ret til at vælge. Der hvor Kina er ikke endnu det er at stabiliteten skal bevares og skal have en forsvarsmekanisme for sig selv. Det er den her stabilitet.

Er der et pres fra befolkningen eller fra eliten? Begge dele. Men eliten har en helt særlig interesse i at finde ud af hvad der sker i befolkningen og finde ud af hvicad folk er utilfredse over. Og adressere den her utilfredshed. Det kan både hav e positive og negative aspekter.

Kan stor økonomisk vækst substituere demokratisering? Jo 95% kan genskabes fra det vestlige samfund hvor 5% stadig består af sutoritært styre. Det er en minimal del af befolkningen der egentlig efterspørger af politik og ekstra information. Ud fra det kan et moderne massesamfund godt skabes udfra blødt autoritære rammer. Måske er der mangel på græsrodder og deltagelse og det kan ikke genskabes igen – det ser man blandt andet i USA. Hvilket jo er meget højt i nogle europæiske samfund. Men den mulighed er der selvfølgelig i Kina

Bilag 2: Referat af interview med Nis Høyrup Christenesen, NIAS

Interviewet foregik i et mødelokale på Nordic Institute for Asian studies. Tilstedeværende var foruden Nis Høyrup Christensen, Marie Dørup Olesen og Mads Hove. Interviewet var løst struktureret og lå som sådan tæt op af en samtale over en kop kaffe.

NHC fortæller indledningsvist om sit speciale, ”kapitalisme i et kommunistisk Kina”, der bestod i en diskurs analyse af det kinesiske kommunistpartis kommunistprogram. NHC mener, at den kinesiske markedsorientering udsprang af et ”window of oppotunity” efter kulturrevolutionen, hvor der ”var en klar forståelse i alle ender og kanter af, at nu skulle der altså ske noget nyt.” Kina var et stærkt politiseret samfund med en økonomi, der ikke fungerede. Svaret var Deng Xiapings økonomiske reformer startende med reformer i

landbrugssektoren, der gjorde familien til den økonomiske grundenhed, og gav mulighed økonomisk overskud.

Den udvikling Kina har været igennem siden, beskriver NHC således: ”Man føler sig frem over floden for at se om der er nogle vadestene, og det er meget betegnende for, hvordan de har gjort det. Man laver nogle eksperimenter, ser hvad der fungerer, men har ikke helt styr på, hvad retningen er. På et eller andet tidspunkt kommer de nok over floden, men der ikke noget stort forkromet mål.”

I denne proces, har omdrejningspunktet ifølge NHC været socialistisk modernisering ”Modernisering, modernisering, modernisering. Det har jo alt med væksten at gøre, hvor hele markedsøkonomien er blevet motor i hele det her moderniseringsdrive. Alt skal forandres, fordi Kina skal tilbage på verdensscenen. Alt det de har foretaget sig, er et middel til det mål.”

NHC mener altså den kinesiske civilisation har udviklet ”en forandret socialisme, som handler meget om modernisering, men hvor etpartisystemet er grundsætningen for det. Og fordi det er blevet et stort moderniseringsprojekt, passer markedsøkonomien ind på en helt anden måde. Så de der paradokser og dilemmaer vi ser. Det kommer de simpelthen udover”

Selvom lighed ikke er det, der er mest af i det kinesiske samfund mener NHC, at den socialistiske modernisering ”er et stærkt projekt, der faktisk har ret meget legitimitet”. Men modernisering for kineserne handler ikke kun om noget økonomisk. Det er også noget med noget civilisationsmæssigt om at komme op på højere kulturelle niveauer. Måske skal blive dygtigere som menneske. De er ekstremt fokuseret på uddannelse, hvilket han forbinder med konfucianske traditioner. Den enkelte bliver pålagt at modernisere sig som menneske. Formålet er, at Kina skal tilbage som den førende nation, så de kan give noget tilbage til menneskeheden, og dermed bidrage til klassiske konfucianske dyder som harmoni, stabilitet, storhed osv. Det handler ikke om den enkelte ret til modernisering. Det er for statens skyld og der er altså ikke tale om noget individualisme. NHC mener, at hvis man ser på, hvad der foregår af småprotester, så er disse i høj grad systeminterne. Han mener, at det i høj grad handler om at komme korrumpion til livs, ligesom han i øvrigt mener, det hovedsageligt var i 1989. Systemets ret til at regere anfægtes egentlig ikke.

I forhold til et pres på demokrati, er det som oftest er middelklassen, der skal gøre det. Den kinesiske middelklasse tænker langt mere, hvad har vi fået, end hvad kan vi få.

Det er hovedsageligt middelklassen, der er blevet rige, og de er ikke særlig trykke ved, at 800mio mennesker på landet skulle bestemme. Dette kobler NHC igen til konfuciansk traditioner om at lytte til de kloge. NHC mener da også, at ”Partiet er et eliteparti... De rekruttere simpelthen de dygtigste.” Nu har de hevet entreprenør ind. Dette sker fordi partiet

ved, at det er nogle af de mest dynamiske grupper, og desuden bliver partiet så repræsenteret i i virksomhederne og virksomhederne bliver repræsenteret i partiet.

Her vender vi så tilbage til legitimitetsspørgsmålet. Dækker partiet befolkningens hovedinteresser. Det har de været relativt gode til i kraft af moderniseringen.

I forhold til en eventuel demokratisering mener NHC også, at dette må ske som en socialistisk demokratisering. Når de begynder at demokratisere, så bliver formodentlig partiet der kommer til at gøre det. Hvor man med med NHCs ord ”må håbe, at de skynder sig langsom. At de begynder at lave nogle mere demokratiske processer internt i partiet, og så langsom begynder at åbne op.

Når de snakker om socialistisk demokrati, så handler det om at repræsenterer befolkningens interesser langt bedre end de har gjort tidligere. At få en bredere interessevaretagelse.

For os er vestligt demokrati en værdi i sig selv. For dem er det spørgsmål om et middel til modernisering.”

I forhold til sammenspiller med udlandet på demokratispørgsmålet, mener NHC, at Kina til stor irritation føler sig presset men at Kina er stærkt internt fokuseret.

NHC understreger, at demokratier udvikler sig i en kontekst og at man i Kina har man haft socialisme og fokus for det kollektive. Det går så glimrende i spænd med nogle konfucianske tanker som også præger samfundet. Der er nogle tanker om stabilitet, harmoni. Der er en pudsig cirkelslutning om man må modernisere for at opnå stabilitet, harmoni og enhed. Alt sammen handler om at får Kina tilbage som en stormagt. Det er det der er målet -ikke demokrati. Demokrati vil kun have en chance som middel til at opnå Kinas storhed.

Der bliver i Kina lagt større vægt på den konsultative og rådgivende funktioner. Man kan godt finde intellektuelle, der tillægger f.eks. cpccc's rådgivende status en hvis værdi. Adgangen til det politiske system forstås således som værende konsultativ og og handlende om høring –ikke valghandling. Her understreger også ”Der er mange spørgsmål... Tibet, Taiwan, dødsstraf... hvor man vil blive lidt chokeret over, hvor godt regering er i sammenklang med befolkningen”.

NHC forklarer, at demokrati, altså folkestyrer i Kina handler om at partiet varetager befolkningens interesser, hvor partiet arbejder med ”De tre repræsentationer”. Repræsentation af kultur, produktivkræfter, størstedelen af den kinesiske befolkning. Dette er en udbredelse af repræsentation af partiet i den kinesiske befolkning fra kun at have repræsenteret arbejderne og bønderne.

NHC mener at store skift som f.eks. indførelsen af et vestligt demokrati ”sker i igennem begivenheder, og når krisen kradser, så dykker man ned i posen og ser, hvad der er af

løsninger, og i 9 ud af 10 tilfælde, der har pariet selv løsninger. Men måske i det 10'ende tilfælde.”

Han mener dog ikke, at ytringsfrihed og stemmeret står lige for døren, fordi Kinas regering ”tør ikke åbne op, for så løber det løbsk. Derfor er det systemets logik, at de må slå ned. Han mener ikke, at man skal presse på for at få en konfrontation, hvor man kan få en show down og måske få det hele til tippe. Han mener snarere man presse på for, at partiet inkluderer langt flere at befolkningens interesser, ”og så lade være med at være naiv i forhold til f.eks. at befolkningen skal have specielt meget ytringsfrihed, for den vil altid stoppe der, hvor det gør ondt, og det gør den ved voldsmonopolet. Man skal håbe at systemet internt kan revolutionere, og dermed være konvergeret til noget, der er så tæt på demokrati, at en fredelig overgang bliver mulig.” Kommer der et demokratisk nybrud, der bliver for kaotisk, så vil befrielseshæren være parat til at skabe ro og stabilitet.

I forhold til de konfucianske tendenser indenfor den kinesiske civilisation mener NHC, at vesten har tendens til ikke at se nuancerne. Man skal passe på ikke at simplificere Kina som et konfuciansk samfund. Det er et samfund med konfucianske træk. Men der er også daoistiske og legalistiske træk, kommunisme og socialisme. Partiet er i gang med at forsøge at forholde sig til pluralisme indenfor et etpartisystem, og kan partiet levere på bedre arbejdspladser, lønmuligheder osv., så er sammenhængen sådan, at jo bedre de evner at gøre det, jo mindre er de under pres.

NHC ser ikke demokratiske idéer i vestlig forstand som videre repræsenteret i befolkningen på nuværende tidspunkt. Så en demokratisering må være et eliteprojekt, hvor eliten analyserer problemerne og derudfra giver bedre vilkår. Skal de komme fra befolkningen, vil det komme som en del af et kollaps, der vil have helt uoverskuelige konsekvenser.

Bilag 3: Interviewguide

Erkendelsesspørgsmål	Forskningsspørgsmål	Interviewfikspunkter
1- Hvilken økonomisk vækst har Kina haft?	Hvorfor økonomisk vækst?	<ul style="list-style-type: none"> • Reforme • Bedring af befolkningens livsvilkår • Kina tilbage som stormagt?
	Hvad har den økonomiske vækst medført?	<ul style="list-style-type: none"> • Uddannelse • Ønske om politisk udvikling? • Substitution af ønske om politisk udvikling?
2- Hvilken betydning har den kinesiske civilisation haft for den manglende udvikling af demokrati?	Kan man tale om en specifik kinesisk civilisation?	<ul style="list-style-type: none"> • Et svar på specifikke betingelse? • Et spørgsmål om udviklingsniveau?
	Hvad kendetegner den kinesiske civilisation?	<ul style="list-style-type: none"> • Konfucianske tanker • Andre tanker • Regler og institutioner
	Hvad driver udviklingen af den kinesiske civilisation?	<ul style="list-style-type: none"> • Clashes within • Fusion og friktion med globalisering
	Strukturer, kræfter og mekanismer i den kinesiske civilisation som har været hæmmende for udviklingen af demokrati?	<ul style="list-style-type: none"> • Strukturer • Kræfter • Mekanismer
3-Hvilken rolle spiller modernisering i Kina?	Hvordan er sammenspillet mellem globalisering og modernisering i Kina?	<ul style="list-style-type: none"> • Fusion og friktion • Ekspanderende modernisering påvirkning af kina? • Demokrati/styreform
	Hvordan er sammenspillet mellem intern pluralitet og modernisering i Kina	<ul style="list-style-type: none"> • Motor for modernisering og demokrati i Kina? • Hvordan forholder partiet sig til intern pluralitet?
5- Hvordan er top-down bottom-up sammenspillet i Kina i forhold til økonomisk udvikling uden demokratisk udvikling?	Hvordan er det økonomiske sammenspil i mellem befolkning og elite?	<ul style="list-style-type: none"> • Ressourcefordeling • Øget lighed/ulighed? • Modstridende/sammenfaldene interesser?
	Hvordan er sammespillet imellem befolkning og elite i den kinesiske civilisation?	<ul style="list-style-type: none"> • Konkurrence/harmoni? • Konfrontorisk/kompromis • Hvem er til for hvem?
	Hvad er middelklassens rolle?	<ul style="list-style-type: none"> • En større middeklasse? • Hvilke ønsker har middelklassen

		<ul style="list-style-type: none"> • Middelklassen i forhold til elite/befolkning?
--	--	---

Bilag 4: Freedom House

År 2001	År 2006
Polity: One party Political Rights: 7 Civil Liberties: 6 Status: Not Free Population: 1,273,300,000 GNI/Capita: \$3,617 Life Expectancy: 71 Religious Groups: Ethnic Groups: Han Chinese (92 percent), other, including Tibetan, Mongol, Korean, Manchu, and Uighur (8 percent) Capital: Beijing	Political Rights: 7 Civil Liberties: 6 Status: Not Free Population: 1,303,700,000 GNI/Capita: \$1,100 Life Expectancy: 72 Religious Groups: Daoist (Taoist), Buddhist, Muslim (1-2 percent), Christian (3-4 percent) Ethnic Groups: Han, Chinese (92 percent), other (Tibetan, Mongol, Korean, Manchu, and Uyghur)(8 percent) Capital: Beijing

Kilde: Freedom house,

<http://www.freedomhouse.org/template.cfm?page=22&year=2002/>

<http://www.freedomhouse.org/template.cfm?page=22&year=2006>

Bilag 5: The Economist intelligence Unit's index of democracy (uddrag),

Authoritarian regimes

Pakistan	113=	3.92	4.33	5.36	0.56	4.38	5.00
Jordan	113=	3.92	3.08	3.79	3.89	5.00	3.82
Comoros	115=	3.90	3.00	3.21	4.44	5.63	3.24
Morocco	115=	3.90	3.50	3.79	2.78	5.63	3.82
Egypt	115=	3.90	2.67	3.64	2.78	6.88	3.53
Rwanda	118	3.82	3.00	3.57	2.22	5.00	5.29
Burkina Faso	119	3.72	4.00	1.79	2.78	5.63	4.41
Kazakhstan	120	3.62	2.67	2.14	3.33	4.38	5.59
Sierra Leone	121	3.57	5.25	2.21	2.22	3.75	4.41
Niger	122	3.54	5.25	1.14	1.67	3.75	5.88
Bahrain	123	3.53	3.50	2.57	2.78	5.00	3.82
Cuba	124=	3.52	1.75	4.64	3.89	4.38	2.94
Nigeria	124=	3.52	3.08	1.86	4.44	4.38	3.82
Nepal	126	3.42	0.08	3.57	2.22	5.63	5.59
Côte d'Ivoire	127	3.38	1.25	2.86	3.33	5.63	3.82
Belarus	128	3.34	2.58	2.86	3.33	4.38	3.53
Azerbaijan	129	3.31	3.08	0.79	3.33	3.75	5.59
Cameroon	130	3.27	0.92	3.21	2.78	5.63	3.82
Congo Brazzaville	131	3.19	1.42	2.86	2.22	5.63	3.82
Algeria	132	3.17	2.25	2.21	2.22	5.63	3.53
Mauritania	133	3.12	1.83	4.29	2.22	3.13	4.12
Kuwait	134	3.09	1.33	4.14	1.11	5.63	3.24
Afghanistan	135=	3.06	6.17	0.00	2.22	2.50	4.41
Tunisia	135=	3.06	0.00	2.36	2.22	6.88	3.82
Yemen	137	2.98	2.67	2.71	2.78	4.38	2.35
China	138	2.97	0.00	4.64	2.78	6.25	1.18
Swaziland	139=	2.93	1.75	2.86	2.22	3.13	4.71
Iran	139=	2.93	0.08	3.57	3.89	5.63	1.47
Sudan	141	2.90	2.25	2.36	1.67	5.00	3.24
Qatar	142	2.78	0.00	3.43	1.67	5.00	3.82
Oman	143	2.77	0.00	3.07	1.67	5.00	4.12
Democratic Republic of Congo	144	2.76	4.58	0.36	2.78	3.75	2.35
Vietnam	145	2.75	0.83	4.29	2.78	4.38	1.47
Gabon	146	2.72	0.50	3.21	2.22	5.63	2.06
Bhutan	147=	2.62	0.08	4.64	1.11	3.75	3.53
Zimbabwe	147=	2.62	0.17	0.79	3.89	5.63	2.65
Tajikistan	149	2.45	1.83	0.79	2.22	6.25	1.18
UAE	150	2.42	0.00	3.07	1.11	5.00	2.94
Angola	151	2.41	0.50	2.14	1.11	5.63	2.65
Djibouti	152	2.37	2.50	1.43	0.56	5.00	2.35
Syria	153	2.36	0.00	1.79	1.67	6.88	1.47
Eritrea	154	2.31	0.00	2.14	1.11	6.25	2.06
Laos	155	2.10	0.00	3.21	1.11	5.00	1.18
Equatorial Guinea	156	2.09	0.00	2.86	1.11	5.00	1.47
Guinea	157	2.02	1.00	0.79	2.22	3.75	2.35
Guinea-Bissau	158	2.00	2.08	0.07	3.33	1.88	2.65
Saudi Arabia	159	1.92	0.00	2.36	1.11	4.38	1.76
Uzbekistan	160	1.85	0.08	0.79	2.78	5.00	0.59

Kilde: The Economist intelligence Unit,

http://www.economist.com/media/pdf/DEMOCRACY_INDEX_2007_v3.pdf

Bilag 6: GDP annual rate of growth (World Bank estimates)

Estimates of GDP at current prices in Million National currency

Country or Area (National currency)	Period	GDP (in Million)
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1970	225270
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1971	242640
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1972	251810
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1973	272090
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1974	278990
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1975	299730
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1976	294370
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1977	320190
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1978	360560
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1979	407400
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1980	455130
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1981	490140
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1982	548920
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1983	607630
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1984	716440
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1985	879210
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1986	1013280
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1987	1178470
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1988	1470400
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1989	1646600
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1990	1831950
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1991	2128040
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1992	2586370
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1993	3450070
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1994	4669070
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1995	5851050
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1996	6833040
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1997	7489420
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1998	7900330
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	1999	8267310
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	2000	8934091
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	2001	9859290
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	2002	10789760
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	2003	12173030
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	2004	14239420
China, People's Republic of (Yuan Renminbi)	2005	16238250

Kilde: United Nations Statistics Division,

http://unstats.un.org/unsd/cdb/cdb_advanced_data_extract_yr.asp?HSrID=29921&HCrID=156